

[20th March 1956]

MR. SPEAKER: The hon. Member Sri Gopalakrishnan is not in his seat. His cut motion is deemed to have been withdrawn. I now put the original Demand to the vote of the House. The question is—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 8,19,72,300 under Demand XXXVI—Capital Outlay on Irrigation.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

(3) DEMAND XXIII—LABOUR INCLUDING FACTORIES.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 32,50,600 under Demand XXIII—Labour including Factories.”

MR. SPEAKER: Motion moved—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 32,50,600 under Demand XXIII—Labour including Factories.”

SRI K. P. GOPALAN: Sir, I move the cut motion standing in my name, namely:—

“That the allotment of Rs. 32,50,600 under Demand XXIII—Labour including Factories be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER: The Demand and the cut motion are before the House for discussion. The discussion will be over to-day and the Hon. Minister will reply on the 22nd. Now, the hon. Member Sri Jeevanandam will initiate the discussion.

SRI P. JEEVANANDAM: தலைவர் அவர்களே, நமது முன்னாள் தொழில் கொள்கையைப்பற்றிய விவாதம் இப்போது தொடங்குகிறது. நாம் மிகப் பெரிதாக எதிர் பார்க்கிற நாட்டினுடைய, இந்திய யூனியனுடைய முக்கியத்தையும், ஆக்கத்தையும் பெரிய மாறுதல்களாக வெற்றிகரமாகக் கொண்டுவரும் என்று எதிர்பார்க்கிற இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து முன்னால் நிறுத்தி நமது தொழில் கொள்கைகளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எந்த விதம் இந்தச் சபையின் அங்கத்தினருக்கு இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் நகல் குறிப்புத் தரப்பட்டிருக்கிறது? அந்த நகல் குறிப்பு இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டமானது வெற்றிகரமாக ஆகுவதற்கு தொழில் கொள்கையைப்பற்றி பேசுகின்றது.

“In the labour policy proposed for the period of the first Plan, greater emphasis was placed on the effective administration of labour laws than enacting fresh legislation.”

தொழிற்கொள்கை சம்பந்தமாகப் புதுச் சட்டங்கள் இயற்றுவதைக் காட்டிலும் முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களை உறுதியாக அமுல் நடத்தப்படுவது கவனிக்கப்பட்டது என்று சொல்லுகிறது. இதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு நான் சர்க்காரின் தொழில் கொள்கையைப்பற்றி குறிப்பிட்டு பேச விரும்புகிறேன்.

20th March 1956] [Sri P. Jeevanandam]

ஏற்கனவே இயற்றப்பட்ட சட்டங்களை சர்க்கார் எப்படி அமுல் நடத்தி வருகின்றது? இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை நிச்சயமாக அபிவிருத்தி அடையும் என்று கூறப்படுகிறது. தொழிலாளர்களுக்கு தொழிற் துறையில், நிர்வாகத்திலும் பங்கு இருக்கும். அதன் இடரெக்டர்களாகக் கூட வர வாய்ப்பு இருக்கும் என்று கூறப்படுகிறது. இங்கே நான் சில குறிப்பிட்ட அம்சங்களை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சர்க்காரின் நிர்வாகத்தில் உள்ள குறை என்ன? நிறை என்ன? குறைகள் எவ்வாறு களையப்படவேண்டும். நிறைகள் எவ்வாறு விருத்தி செய்யப்படவேண்டும்? இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் சில உதாரணங்களைச் சொல்லி பேச விரும்புகிறேன்.

சமீபத்தில் ஒரு முக்கூட்டு மகாநாடு நடந்தது. பீடித் தொழிலைப் பற்றிக் கூடப்பட்டு மகாநாடு அது. இந்த ராஜ்யத்தில் இரண்டு லட்சம் பீடித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த முக்கூட்டு மகாநாட்டில் குறைந்த பட்சச் சம்பளம், பிரான்சு முறை ரத்து போன்ற பல தீர்மானங்கள் போடப்பட்டன. குறைந்தபட்சம் எவ்வளவு கூலி இருக்கவேண்டுமென்றும் முடிவு காணப்பட்டது. அதை அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்கிறபோது சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து என்ன பதில் வருகிறது? ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய சட்டங்களை எல்லாம் திறம்பட உறுதியாக அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று சங்கல்பம் செய்து கொள்ளுகிற சர்க்கார், இந்தச் சிபார்சுகளை எல்லாம் அமுல் நடத்த ஆலோசனை செய்வதற்கு ஒரு விசாரணைக் கமிட்டி ஏற்படுத்தலாமா என்று யோசிக்கிறதற்குப் பதில் வருகிறது. பீடித் தொழிலைப் பற்றி ஏற்கனவே பல தீர்ப்புகள் இருக்கின்றன. நாராயணப் பிள்ளை போன்றவர்களின் தீர்ப்பு இருக்கிறது. அதை எல்லாம் அமுல் நடத்தவில்லை. இன்றைக்கு மறுபடியும் ஒரு விசாரணைக் கமிட்டியை ஏற்படுத்தலாமா என யோசிப்பதாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளிக்கிறார்கள்.

ஷாப் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டு சட்டத்தைத் திருத்துவதற்காக ஒரு ஸ்பெஷல் ஆபீசரைப் போட்டு விசாரணை நடத்தினார்கள். அதுபற்றி ரிப்போர்ட் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ரிப்போர்ட்டில் கண்டுள்ள சிபார்சுகளை சர்க்கார் அமுல் நடத்தலாமா என்று கேள்வி கேட்டால், அவற்றை எல்லாம் அமுல் நடத்தவேண்டுமென்ற நியதி கிடையாது என்று அப்போது பதில் அளிப்பதை பார்க்கிறோம். அப்படியானால் என்ன அர்த்தம்? சர்க்கார் தகராறு ஏற்படும்கூட ஒரு விசாரணைக் கமிட்டியை நியமிக்கும். ஆனால் அந்த விசாரணைக் கமிட்டியின் சிபார்சுகளை சர்க்கார் உறுதியாக அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற அவசியம் கிடையாது என்று சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து பதில் வந்தால் இந்த விசாரணைக் கமிட்டியைப் போடவேண்டுமென்ற அவசியம் என்ன என்ற கேள்வி வருமா வராதா? விசாரணைக் கமிட்டி என்று போடப்படுவது வெறும் கேலிக் கூத்தா? அப்படியானால் இதற்காகச் செலவிடப்படும் பணம் வீண் விரயம்தானே. முன்பு நியமிக்கப்பட்ட விசாரணை கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டே அங்கீகரிக்கப்படாதபோது இப்பொழுது பீடித் தொழிலுக்கு ஒரு விசாரணைக் கமிட்டி போடப்போகிறோம் என்றால் இதன் அர்த்தம் என்ன?

இங்கே சர்க்கார் உறுதியாக தங்களுடைய ஏற்கனவேயுள்ள சட்டங்களை அமுல் நடத்தமுந்துவதில்லை என்பதை பார்க்கிறோம். வெள்ளை முதலாளி நடத்தும் சென்னையிலுள்ள B & C மில்லில் அம்முதலாளிக்கு ஒரு வருஷத்தில் 9 கோடிக்கு மேல் லாபம் கிடைத்திருக்கிறது. இதற்காக வரி கொடுக்கவேண்டியது ஒரு கோடியும் சொச்சம்தான். தற்போது சிறு சிறு பஞ்சாலை முதலாளிகள் நான்கு மாத போனஸ் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த B & C வெள்ளை முதலாளி 2½ மாதத்திற்குமேல் போனஸ் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லுகிறான். இப்படி இம்முதலாளி சொல்லுவதிலிருந்து ஒன்று பார்க்கிறோம். எப்படி சர்க்கார் நம் தேசத்தில் தொழில் மயமாக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையை அமுலாக்க உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டுகிறது. 1955 டிசம்பர்

[Sri P. Jeevanandam]

[20th March 1956]

மாதத்தில் மட்டும் 791 தொழில் தகராறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதில் முக்கியமாக தொழிலாளர்களை பழிவாங்குதல், வேலையிலிருந்து நீக்குதல், சஸ்பென்ஷன் எல்லாம் இருக்கின்றன. இந்த தகராறுகள் முடிவு அடைய 203 நாள் விசாரணை நடந்திருக்கிறது என்றால், முதலாளிகள் எந்த திசையில் போகிறார்கள், சர்க்கார் எப்படிப்பட்ட உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி தெரிய இதை உதாரணமாக வைத்து கணிக்க முடியும்.

நெய்வேலி திட்டம் ஒரு பிரம்மாண்டமான திட்டம். தமிழக முகத் தோற்றத்தையே மாற்றக்கூடிய திட்டம். இதற்கு தற்போது 80 லட்ச ரூபாய் செலவழிக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கு வேலைசெய்யும் தொழிலாளருக்கு தினம் ரூ 1-4-0-க்குமேல் கூலியில்லை. பட்ஜெட்டின்பேரில் **General Discussion** போது சொன்னேன். அதாவது அங்கு 300 தொழிலாளர்கள் பழிவாங்கப்பட்டார்கள் என்று. அப்போது சர்க்கார் அவர்களுக்கு போதுமான வேலை அங்கே இல்லை, அதனால் அவர்களை நீக்கிவிட்டோம் என்று சொன்னார்கள். இப்போது அங்கே புதிதாக 800 ஆட்களை புதிதாக வேலைக்கு எடுத்திருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே வேலையிலிருந்து தள்ளப் பட்ட 300 தொழிலாளர்களில் ஒருவருக்காவது வேலை கொடுக்கப்படவில்லை. அங்கிருக்கும் இன்ஜினீர் வேண்டுமென்றே இக்கொள்கையை கடைபிடிக்கிறார். இக்கொள்கை எப்படி தொழிலாளர்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுக்கும். பண்டித ஜவ்ர்லால் நேரு அவர்கள், தொழிலாளர்களைப் பார்த்து, நாடு முன்னேற்றமடைய கடுமையாக உழைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இங்கு தொழிலாளர்கள் உற்சாகமிழக்கும்படியான காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. இந்தியத் தொழிலாளர்கள், இதைப் பார்த்துக்கொண்டு எப்படி கடுமையாக உழைப்பார்கள் என்பதே எனது கேள்வி.

இன்னும் நான் கூறுவது என்னவென்றால், சர்க்கார் சில விஷயங்களை அமுலாக்குவதில் **initiative** எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி சர்க்கார் **initiative** எடுத்துக்கொள்வதால், தொழிலாளர்களுக்கும் நிர்வாகத்திற்குமுள்ள பேதங்கள் அகற்றப்படுகின்றன, தொழிலும் வளர்ச்சி அடையும். சர்க்கார் ஒரு சட்டத்தை அமுலாக்குவதில் முதலில் முனையவேண்டுமென்பதை சட்ட கர்த்தாக்களின் எண்ணமாகும்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

சென்னையில் நடந்த மூன்று விஷயங்களைப்பற்றி சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். **Primary** மெட்டல் பேக்டரியில் 175 பேர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அது தற்போது மூடப்பட்டுவிட்டது. மூன்று மாதம் ஆகியும் இன்னும் அதைத் திறக்க ஏற்பாடுகள் ஆகவில்லை. 1954-ம் வருஷத்தைவிட 1955-ம் வருஷத்தில் சர்க்கார் தரப்பிலுள்ள லேபர் டிபார்ட்மெண்ட், அதிக சுறுசுறுப்பாக காரியங்களைச் செய்கிறது என்பது உண்மைதான். அதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் 3 மாதம் அந்த பாக்டரி மூடி இருந்தால் சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கவேண்டும்? சர்க்கார் தாங்களாக **initiative** எடுத்து பாக்டரி சட்டத்தை அமுல் நடத்தவேண்டாமா? அப்படிச் செய்தால் அல்லவா, தொழிலாளர்கள் நாட்டின் ஜீவாதாரத்திற்கு முக்கியமாக உள்ள சமுதாயம், வர்க்கம், உண்மையிலேயே சர்க்கார் தேசத்திலே தொழில் மயமாக்குவது இன்றியமையாத கொள்கையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு மேலும் மேலும் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபடுவார்கள். தொழிலாளர்கள் சர்க்காருக்கு காவடி எடுக்கும்வரையில் கார்த்திருக்காமால், சர்க்கார் தாங்களாகவே முன்வந்து சட்டத்தை அமுல் நடத்தி, அக்கத வடைப்பை தீர்த்திருக்கவேண்டும். கடைசியில் அந்த பாக்டரியைச் சேர்ந்த ஒரு தொழிலாளி உண்ணாவிரதம் இருந்தார்; 300 தொழிலாளர்களும் பட்டினியாகவே இருக்க நேர்ந்தாலும், தொடர்ந்து பாக்டரிக்குள்ளே

20th March 1956] [Sri P. Jeevanandam]

இருந்து வேலை செய்தார்கள். அதைத் தொடர்ந்து sales டிப்போ தொழிலாளர்களும் மறியல் செய்தார்கள். அவர்களில் 55 பேர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். இவ்வளவு நடந்த பிறகு, லேபர் கமிஷனர் வந்து ஒரு செட்டில்மெண்ட் ஏற்பட்டது. இந்த செட்டில்மெண்ட் வரவேற்றகத் தக்கதுதான். ஆனால் இந்த பாக்டரி மூன்று மாதம் மூடிக்கிடக்க வேண்டுமா? இவ்வளவு தொழிலாளர்கள் போராடவேண்டுமா? என்பதுதான் என் கேள்வி. சர்க்கார் முன்வந்து தொழிலாளர்களுக்கு நியாயம் வழங்கிற்று என்று இல்லாமல் இருந்தால், தொழிலாளவர்கத்திற்கு உற்சாகம் வராது. இவ்வளவு அரிகண்டம், எமகண்டத்தை எல்லாம் தாண்டிச் சென்றால்தான் ஏதாவது நடக்கிறது. இன்று நம் சர்க்கார் Welfare State கொள்கையை கடைபிடிப்பதில் ரொம்ப பல ஹீனமாக இருக்கிறது என்பதை இதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

அடுத்தபடியாக Nelson Type Foundry-க்கு வருவோம். இதிலே காங்கிரஸ் முதலாளி இருக்கிறார். அவர் தீபாவளி போனஸ் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தார். ஆனால் போனஸ் வருஷம் அந்த போனஸ் அவர் கொடுக்கவில்லை. அதன் காரணமாக அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்கள் இரண்டு நாள் உள்ளிருப்பு வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அதன்பின் லேபர் கமிஷனர் அங்கு சென்று ஒரு சமரசம் செய்த பிறகு அந்த போனஸ் கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு தீபாவளி கழித்து மறுநாள் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் டிஸ்ட்ரிப்யூட்ஷன் கொடுத்து, அம்முதலாளி தொழிற்சாலையை மூடிவிட்டார். ஒன்றரை மாதமாகியும் சர்க்கார் அது விஷயமாக ஒன்றும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அதற்குமேல் தொழிலாளர்கள் ஊர்வலமாகச் சென்று செக்ரிட்டேரியட் முன் ஆர்பாட்டங்கள் செய்தபிறகு தொழில் டிபார்ட்மெண்ட் காரியதரிசி தலையிட்டு ஒரு சமரசம் ஏற்படுத்தினார்கள். இந்த இடத்தில்கூட சர்க்கார் தாங்களாக இறங்கி initiative எடுத்து சீக்கிரமாக சட்டத்தை அமுல் செய்து நல்ல முறையில் தகராறைத் தீர்த்து வைக்கவில்லை.

கோயம்புத்தூரை எடுத்துக்கொண்டால் 1948-ம் வருஷத்திய பஞ்சாலை போனஸ் தகராறு இன்னும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. கீழ் கோர்ட்டு, பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கு 6 மாத போனஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்பு சொல்லி இருக்கிறது. முதலாளிகள் அந்த தீர்ப்பை ஆட்சேபித்தார்கள். அதன் பின் இன்னொரு கோர்ட்டுக்கு போய் அனுமார் வால் மாதிரி அந்தத் தகராறின் விசாரணை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. 1956-ம் வருஷத்திலும் அந்தத் தகராறு தீர்த்தபாடிவில்லை. இப்படி நடந்தால் தொழிலாளர்களுக்கு லாபம் கிடைப்பது. இனிமேல் அவர்களுடைய பிள்ளை குட்டிகளுக்குத்தான் அந்தத் தகராறின்மேல் ஏற்படும் தீர்ப்பின் பலனை அனுபவிப்பார்கள் என்ற நிலைமைதான் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

புகலூர் சர்க்கரை மில் தொழிலாளர்கள் 6 மாத போனஸ் கேட்டார்கள். சர்க்கரை மில் முதலாளி 2 மாத போனஸ் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். லேபர் கமிஷனர் தலையிட்டு மூன்று மாத போனஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்பு கூறினார்கள். ஆனால் அந்த முதலாளி 3 மாத போனஸ் கொடுக்க இயலாது என்று சொல்லிவிட்டார். அதன் பின் அங்கிருக்கும் தொழிற் சங்கத் தலைவர் உண்ணாவிரதம் இருந்து செத்துப் போய் விடுவார் என்று டாக்டர்கள் அபிப்பிராயப்பட்ட பிறகு, முதலாளி ஒரு சமாதான செட்டில்மெண்டிக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

Plantations-யை எடுத்துக்கொள்வோம். அங்கே 1952-53-ம் வருஷத்திய போனஸ் பற்றிய தகராறு இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது, விசாரணையும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. அதற்குப் பின்னால் 1955 வருஷத்திற்கு 10 சத விகிதம் போனஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் 1956-க்கு 9 சத விகிதம் போனஸ்தான் கொடுப்போம் என்று முதலாளிகள் சொல்லுகிறார்கள். தொழிலாளர்கள்

[Sri P. Jeevanandam]

[20th March 1956]

சத விசீதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். அதைப்பற்றி கேட்டால் சர்க்கார், 1952-53-ம் வருஷத்திற்கும், எல்லா தோட்டங்களை சேர்த்து போனால் கொடுக்க விசாரணை நடத்துகிறது, அது முடிந்தால் எல்லா விவகாரங்களும் தீர்ந்துவிடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைப்பற்றி எல்லாம் ஒன்றும் அறியாத தொழிலாளர்கள், எங்கே போய் கேட்பது? இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களிலெல்லாம் சர்க்கார் initiative எடுத்து தொழிலாளர்களுக்கு சீக்கிரத்தில் அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் அடையும்படி செய்தால்தான் சர்க்கார் இந்த விதமாக நடவடிக்கை தொழிலாளர்கள் விஷயமாக எடுக்கிறதென்பது தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்குத் தெரியும் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இன்னும் தொழிலாளர் தகராறுகளை கன்சிலியேஷன், ஆர்பிட்டேஷன், அட்ஜுடிகேஷன், லேபர் கோர்ட்டு, சபீர்ம் கோர்ட்டு, இவைகளின் முன் கொண்டுவரும்போது, தொழிலாளர்கள் லேபர் கமிஷனரிடம் காவடி எடுக்கவேண்டும். இவைகளில் தீர்ப்பு ஏற்பட்டு, மந்திரியே அந்த தீர்ப்புகளை அமுல் நடத்தவேண்டுமென்று சொன்னாலும் முதலாளிகள் அமுல் நடத்துவதில்லை என்ற நிலைமையே இருக்கிறது. இந்த அட்ஜுடிகேஷனுக்கு விரும்போது தொழிலாளர்கள் சொல்லும் தகராறுகள் நியாயமானது என்று மந்திரி மனதிற்குப் பட்டால்தான் விருவார். இம்மாதிரி இருந்துங்கூட, தீர்ப்புகளின் பல்வேறு தொழிலாளர்களின் போப் பிள்ளைகள் பெரும்படி விட்டு விட்டு, அத்தொழிலாளர்கள் சொர்க்கலோகத்திற்கு போகும்படியான நிலைமையே தற்போது இருந்து வருகிறது.

கடந்த எட்டு வருஷங்களாக எத்தனையோ தொழில் தகராறுகள் எழுந்திருக்கின்றன. சுமார் 200 ஸ்டிரைக்குகளை தொழிலாளர்கள் நடத்தி இருக்கிறார்கள். வருஷா வருஷம் இம்மாதிரி அநேக ஸ்டிரைக்குகள் நடந்து இருக்கின்றன. இவைகளில் மிகப் பெருவாரியான தகராறுகளை, லேபர் கமிஷனர், லேபர் ஆபீசர், டெவலப்மெண்ட் டிபார்ட்மெண்ட் காரியதரிசி தலையிட்டு சமரசம் செய்து தொழிற் சங்கத்தலைவர்கள் அச்சமரசத்தை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சங்கத் தலைவர்கள் அச்சமரசங்களை ஒத்துக் கொள்வதால்தான் அத்தகராறுகள் ஒருவிதமாக முடிவடைகின்றன. இன்றைக்கு முதலாளிகள் செய்யும் தவறுகளுக்கு தண்டிக்க சர்க்காருக்கு அதிகாரமில்லை. அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வதன் மூலமாகத்தான் முடிவடைகிறது என்பதை பார்க்க முடிகிறது. இன்றும் முதலாளிகளை தட்டிக் கேட்க, முதலாளிகளை தண்டிக்க அவர்கள் கையில் அதிகாரம் இல்லை. கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல்தான் முதலாளிகள் இருக்கவேண்டும் என்பது தான் பாலிசியா? இன்றைக்கும் முதலாளிகளுக்கு கடிவாளம் கிடையாது. இந்த ஆண்டு சுறுசுறுப்பாக லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் இருக்கிறது. இன்னும் லேபர் டிபார்ட்மெண்டுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டும். லேபர் ஆபீசருக்கு “சம்மனிஸ்” பவர் கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது லேபர் ஆபீசர் கூப்பிட்டால் முதலாளிகள் “வராமட்டேன்” போ என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே இருக்கிறது. இன்னும் லேபர் டிபார்ட்மெண்டிலே staff-களை அதிகமாக்கவேண்டும். இன்ஸ்பெக்டர்களை அதிகமாக்கவேண்டும்.

இவைகளையெல்லாம் நாம் செய்வதற்கு ஒரு புல்லடின் இப்பொழுது இருப்பது போதாது. இது ஒரு கெஜட்டாக வரும்படியாக செய்ய வேண்டும். ஆகவே எப்படி மத்திய சர்க்கார் ஒரு லேபர் கெஜட் போடுகிறதோ, அதுமாதிரி நமது மாகாண சர்க்காரும் ஒரு கெஜட் கொண்டுவரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக சர்க்கார் தொழில் தகராறுகளில் நேரடியாக intervene செய்யவேண்டும். இதற்காக டிரிபூனல் கோர்ட்டோ, என்குயரி கமிட்டியோ, அஜுடிகேஷனோ வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. இவைகளினால் உள்ள அனுபவம் எதைக் காட்டுகிறது? கேட்டு, கேட்டு, கேட்டு, எந்த தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு, உழைப்பு செல்வத்திற்கு உற்சாகம்

20th March 1956] [Sri P. Jeevanandam]

ஏற்படவேண்டுமோ, அது வெற்றி பெறுது, சர்க்காருக்கு சரி என்று பட்டால் கூட செய்ய முடியவில்லை. முன்பு தொழில் மந்திரிகளிடத்தில் 10 தடவைக்குமேல் போய் பேசி இருக்கிறேன். இப்பொழுதுள்ள கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களிடம் ஒரு முறைதான் சென்றிருக்கிறேன். இந்த விஷயம் ஒரு விலாங்கை பிடிக்கிற மாதிரி இருக்கிறது. அல்லது காற்றைப் பிடிக்கிற மாதிரி இருக்கிறது. சர்க்காரிடத்திலேயுள்ள சட்டம் பிரியாக மாவதேயில்லை. ஆகவே முதலாளிகளுக்கு கடிவாளம் போடக்கூடிய மாதிரி சட்டம் இருக்கவேண்டும். தொழில் தகராறுகளில் சர்க்கார் நேரடியாக intervene பண்ணி முதலாளிக்கும், தொழிலாளிக்கும் இணைப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும். இருக்கிற சட்டங்களை உறுதியாக அமுல் நடத்தவேண்டும். அது இல்லாவிட்டால் பிரமாண்டமான ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் ஒன்றும் பலனளிக்காது. ஆகவே சர்க்காருடைய “dilatatory tactics” போக்கு இருக்கிறதே இது மாறவேண்டும். பாலிசி நன்றாக இருந்தால் போதாது, நடைமுறையில் சரியான விதத்தில் அதை அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : I fix a time-limit of ten minutes for each hon. Member.

* SRI R. KUPPUSWAMY : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே ! 11-25 a.m.
கனம் தொழிலாளர் மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்த மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளை பேச விரும்புகிறேன். சந்தந்தம் பெற்ற பிறகு 9-வது ஆண்டில் இருக்கின்றோம். கடந்த 8 ஆண்டுகளாக தொழிலாளர் நலனை பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையான கொள்கையில் உண்மையாகவே பல நல்ல சட்டங்களை சர்க்கார் செய்திருப்பதாக எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அதை முதலாளி-தொழிலாளி உறவு ஏற்படுத்தி, அமுல் நடத்துகிற பாதையில், தொழில் தகராறுகள் எந்த முறையில் எற்படுகின்றன என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. தொழிலாளி-முதலாளி உறவு சரியாக இல்லை என்பதை நாம் இப்பொழுது பார்க்கிறோம். அப்படி அனுபவ ரீதியாக பார்க்கும்பொழுது சென்ற மாதத்தில் கோயம்பத்தூரிலே மூன்று மில்கள் தொழிலாளர்களுடைய ஒழுங்கினம் காரணமாக ஒரு மாதத்திற்கு மேல் சாத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் தேசத்திற்கு 20 லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் உற்பத்தி நஷ்டம் ஏற்பட்டது. காரணம் என்ன வென்றால் சர்க்கார் பல நன்மைகள் செய்தாலுங்கூட தொழிலாளர்கள் அதை சரியாக உணரக்கூடிய நிலையில் இல்லை. அதேமாதிரி முதலாளிகளுக்கு தொழிலாளர்களுடைய நலன்களை பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கிடையாது. லாபம் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்ற ஒரு குறிக்கோளைத் தவிர சர்க்காருக்கு ஒரு நல்ல பெயரை உண்டாக்கித் தர வேண்டும் என்ற எண்ணம் முதலாளிகளுக்கு கிடையாது. அதற்கு ஒரு சிறிய உதாரணத்தின் மூலம் நான் சர்க்காருக்கு தெளிவு படுத்த விரும்புகிறேன். இப்பொழுது மில்களில் ‘டெம்பரி ஓர்க்கர்ஸ்’ என்று சொல்லி வைத்துக்கொண்டு முக்கால் ரூபாய், ஒரு ரூபாய்க்குமேல் கூலி கொடுப்பதே கிடையாது. மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை அவர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்கிறார்கள். பிறகு ஒரு வாரம் அவர்களுக்கு லீவு கொடுத்துவிடுகிறார்கள். வேலை கொடுப்பதில்லை. பிறகு ஒரு வாரம் கமித்து மீண்டும் அதே தொழிலாளர்களை ‘டெம்பரி ஓர்க்கர்ஸ்’ என்று சொல்லி வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால் மற்ற ‘பர்மனென்ட்’ தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய வசதிகளை, சலுகைகளை கொடுக்காமல் இருப்பதற்கு முதலாளிகள் குழ்ச்சி செய்கிறார்கள் என்று தொழிலாளர்களுக்கும் தெரிகிறது. சர்க்காருக்கும் தெரிகிறது. ஆனால் இதைத் தடுப்பதற்கு சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பது புரியாமல் தவிக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த ‘டெம்பரி ஓர்க்கர்ஸ்’ என்ற நிலைமை மாற்ற வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சர்க்கார் மீது உள்ள தொழிலாளருடைய அதிருப்தி நீங்கி நல்லெண்ணம் உண்டாகும் என்பதை தெரிவித்துக்

[Sri R. Kuppuswamy]

[20th March 1956]

கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனக்குத் தெரிந்த அளவிலே எந்த தொழிற்சாலையாக இருந்தாலும் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு சேர்க்கும்பொழுது முதலாளிகளுக்கு அந்த சலுகையைக் காட்டக்கூடாது. சர்க்காரே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவது 'எம்ப்லாய்மென்ட் எக்ஸ்சேன்ச்' எப்படி சர்க்காரிலே வைத்திருக்கிறார்களோ அதுமாதிரி எந்த எந்த ரக தொழிலாளிகள் எங்கெங்கு வேலை செய்கிறார்களோ அந்த ரகத்திற்கு தகுந்த மாதிரி 'எம்ப்லாய்மென்ட் எக்ஸ்சேன்சுகள்' திறக்கப்படவேண்டும். பஞ்சாலை என்று சொன்னால் பஞ்சாலைக்கு தனியாக 'எம்ப்லாய்மென்ட் எக்ஸ்சேன்ச்' இருக்கவேண்டும். அதன் மூலமாகத்தான் ஒவ்வொரு பஞ்சாலையும் வேலைக்கு ஆட்களை அமர்த்தவேண்டும் என்று வைத்துவிட்டால் இந்த 'டெம்பரரி ஓர்க்கர்ஸை' சேர்த்துக்கொள்ளுவது, விலக்குவது, மீண்டும் சேர்த்துக்கொள்ளுவது என்று ஏமாற்றம் ஒழிந்து எல்லா தொழிலாளர்களுக்கும் சர்க்காரால் செய்யப்படும் நல்ல காரியங்கள் சட்டத்தின் மூலமாக என்னென்ன வசதிகள் அளிக்கப்படுகின்றனவோ அதுவேல்லாம் கிடைப்பதற்கு வழி ஏற்படும். அது இல்லாமல் இந்த நிலைமை நீடித்துக்கொண்டு போனால் தொழிலாளர்கள் தங்களை முதலாளிகள் ஏமாற்றுகிறார்களே, சர்க்கார் ஒன்றிரே செய்யாது இருக்கிறார்களே என்று அதிருப்தி அடைய இடமும். இதனால் தான் **discipline** ஓர பாக்கர்களுக்கானோ, ஒரு வேலைக்குள்ளோ ஏற்படாமல் போவதற்கு காரணம். இவையெல்லாம் தடுப்பதற்கு உடனடியாக சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அதோடு மற்ற தொழிற்சாலைகளில் கிடைக்கச் சூடிய வசதிகள் போன்ற காரிய தேவியை தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கும் பிரசு சகாயம் கொடுப்பதில்லை. இது போன்ற குறைகளை சர்க்கார் உடனடியாக கவனித்து அவர்களுக்கு அந்த வசதிகளை தர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்களுக்கு 50 வயதிற்கு மேற்பட்டால் ஒரு தொழிற்சாலையில் வயது வந்து விட்டதன் காரணமாக அவர்கள் நிறுத்தப்படவேண்டும் என்று சொல்கின்றார்கள். இப்பொழுது வயது வந்த தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு **compensation** கொடுத்து நிறுத்துவதற்கு சட்டத்தில் வகை கிடையாது. ஆகவே வயது வந்ததன் காரணமாக நிறுத்தப்படும் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுக்கு **compensation** கொடுத்து நிறுத்துவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் உடனடியாக சர்க்கார் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது தொழிலாளர்களுக்கு 'இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஸ்கீம்' வீட்டு வசதி முதலிய பல வசதிகளை சர்க்கார் செய்து கொடுத்து இருப்பதை வரவேற்கின்றேன். அதற்காக சர்க்காரை பாராட்டுகின்றேன். இந்த 'இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஸ்கீமினால்' ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் பலன் அடைகின்றார்கள். ஆனால் அதில் சில குறைகள் இருப்பதை நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன். தொழிலாளர்களுக்கு நோய் வந்தால் அவர்கள் இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு செல்கின்றார்கள். மருந்து வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு போய் விடுகின்றார்கள். இதனால் சில குறைகள் ஏற்படுகின்றன. இன்ஷ்யூரன்ஸ் டாக்டர்களுக்கும் சில கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆங்காங்கு மிகவிலை அதற்கு தகுந்த பாதுகாப்பான இடத்தில்—டெம்பரரி ஷெட்கூட போடலாம்; பக்கா பில்டிங்கூட அவசியமில்லை—படுக்கைகள் வசதி தொழிலாளர்களுக்கு செய்துகொடுத்தால் 'இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஸ்கீம்' நல்ல முறையிலே வெற்றியடையும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கான திட்டத்தில் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு அடிப்படையில் வீடுகள் கட்டுவது என்பது சில இடங்களில் கிடையாது. அப்படி கட்டப்படக்கூடிய வீடுகள் தொழிலாளர்களுக்காகவே சொந்தமாக்கக்கூடிய வசதி ஒன்றும் கிடையாது. கோயம்பத்தூரில் மில் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகட்டிக் கொள்வதற்காக திட்டம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். பிற்காலத்தில் தொழிலாளருக்கே சொந்தமாகக்கூடிய ஏற்பாடும் செய்யவேண்டும்.

அடிக்கடி தொழிலாளர் இருக்கும் பிரதேசங்களில் பலாத்கார நிகழ்ச்சிகள் பல ஏற்படுகின்றன. அவர்கள் உயிரோடு வீடுபோய் சேருவது நிச்சயமாக இல்லை. இதனால் அவர்களுக்கு மிகவும் பாதகம் ஏற்படுகிறது.

20th March 1956] [Sri R. Kuppaswamy]

சில அரசியல் காரணமாக தொழிலாளர்கள் இந்த பலாத்கார செயலில் இறங்குகிறார்கள். இதனால் கொலை முதலிய பலாத்கார நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. சாரணமாக போலீஸ்காரர்கள் தொழிலாளர்களுடைய சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்பட்டு உயிர்போன பிறகுதான் பந்தோபஸ்திற்கு வருகிறார்களே தவிர அந்த நிகழ்ச்சிகள் நடப்பதற்கு முன்னால் எந்தவித பந்தோபஸ்தும் செய்வதற்கு முயற்சி எடுப்பதில்லை.

மில்களில் தொழிலாளர்களுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் 10-ம் தேதியன்று சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்தத் தேதிகளில் மில்கள் பக்கத்தில் பல கட்சிக்காரர்கள் வந்து அவரவர்களுடைய தொழில் சங்கத்தைச் சேர்ந்த சந்தாத தொகையை தொழிலாளர்களிடமிருந்து வசூல் செய்கிறார்கள். இதனால் கலகம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு போலீஸ் பந்தோபஸ்து தேவையாக இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் சங்கம் வைத்துக் கொள்வது என்பது அவர்களில் பிறப்புரிமை. ஒரு தொழில் சங்கம் நடத்துவதற்கு பணம் முக்கியமாக தேவைப்படுகிறது. ஆதலால் சந்தாத தொகையை அவர்கள் வசூலிக்கவேண்டியதுதான். பணம் இல்லையென்றால் சங்கம் நடத்தமுடியாது. ஆனால் அந்தத் தொகையை வெளியே வசூலிப்பதைவிட மில்களுக்குள்ளேயே வசூல் செய்ய உரிமை அளிக்கப்படவேண்டும். மேனூக்களில் இம்மாதிரியான முறையை அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். ஆதலால் தொழிலாளர்கள் சம்பளத் தேதியன்று சந்தாத தொகையை தொழிற்சாலைக்குள்ளேயே வசூலிப்பதற்கான உரிமை கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது மில் தொழிலாளர்களுக்கு குடி தண்ணீர் வசதி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிங்கநல்லூர், பிளமேடு முதலிய தொழிலாளர்கள் இருக்கும் இடத்தில் தண்ணீர் வசதி மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. ஆதலால் தொழிலாளர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் லேபர் வெல்பேர் டிபார்ட்மென்ட் தண்ணீரை லாரி மூலமாக கொண்டுவந்து இவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI S. C. C. ANTHONY PILLAY: Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support the cut motion. In referring to the administration of the Department of Labour, I would like to point out that the basic function of the Department is to see that there is industrial peace maintained in industry, that efforts are made for the solution of industrial disputes that arise and that by the maintenance of such industrial peace, the industry itself prospers under the plans formulated by the Government. Now in assessing the manner in which the present Ministry is carrying out its work in consonance with the theme I have just mentioned, I am sorry to state that in many instances, it has failed in that objective. I cite one case in point, the industrial dispute that arose in the T.I. Cycle Factory of India at Ambattur. The workers raised that dispute asking for certain increase in wages and bonus. One of their main demands was that the existing structure of wages and the production bonus system should be continued. Now, one year before this particular question was enquired into by the Industrial Tribunal and the Industrial Tribunal gave its award that this system should be continued, the Department intervened, as a sequel to the issue of a strike notice by the workers, to settle all economic issues pending settlement. With regard to wages, dearness allowance, bonus, etc., it appeared that a settlement had been reached. But with regard to the demand that the production

[Sri S. C. C. Anthony Pillay]

[20th March 1956]

11-40
a.m.

bonus system should be continued, the management put forth a counter demand to the effect that a piece-rate system should be introduced. On this particular point, labour agreed that if there was going to be a change in the method of payment for work, that particular method or system, whatever it be, must be first enquired into by a joint committee with an impartial chairman. The attitude adopted by labour in this particular instance is unquestionably right because if a system is to be introduced and if the terms of that system are not known, surely it is incumbent on the employer to state what precisely those terms are. This particular attitude of labour was also endorsed by the Labour Department and the employer was called upon to submit his proposals in writing. At no time, did that employer submit his proposals to the Department for the introduction of the piece-rate system. Now a very serious doubt arises in my mind as to whether the various officers appointed by the Government of Madras in the Labour Department are there for the administration of laws or to subscribe to the very disregard of those laws by the employers. Under the Payment of Wages Act, the particular wages that are to be paid to the labourer must be stipulated. When piece rate is sought to be introduced it should be intimated to the labourers. Here in this case when the new system of wages is sought to be introduced it is not intimated to the workers, it is not intimated even to the Government itself what that system is and the worker is expected to work under that system, an unknown system. The Department which is called upon to administer the Payment of Wages Act allows the employer to introduce a change in the system of wages without knowing what it is. To allow it to do so in this illegal manner is itself supporting the employer. For the maintenance of a department which is not administering the laws, the tax payers are asked to pay. The worker is not told what wages he would get under the new system but he is asked to do the work. That worker very legitimately says: 'Unless that particular system of wages is intimated to me, I am not ready to work. I come under the subsisting system, namely, daily rate of wages and production fixed. If you want to alter the present system, well you tell me the terms on which I am going to work. Unless you tell me what it is going to be I shall not work'. It is a perfectly right and legal attitude for a worker to take up. But the worker is dismissed or suspended. So all the workers go on strike. Thereupon they resume work on the assumption that the piece rate system would be introduced but the management resiles from the original position namely that a Committee should be set up to enquire into the fact whether the proposal is fair or not, whether it would involve an increase in work load or not, whether it would involve any retrenchment or not. I submit that in this particular case the management has had the intention of increasing the work load and reducing the number of men. I ask the Hon. Minister whether it is not a fact that in some of the discussions he stated that there will be a reduction from the total complement of men, from 650 to 615. What is the implication? The implication is that the new system would necessarily involve a reduction in the number of men now employed.

20th March 1956]

[Sri S. C. C. Anthony Pillay]

Sir, now let me ask what is the rational policy behind this rationalization? The Government through its various commissions and sub-committees has taken up a attitude that in a country like India with our problem of unemployment we cannot think of reducing employment by introducing highly mechanised methods of production. Rationalization results in reduced employment. Let us take the attitude of his superior Colleague in the Central Government, Mr. Kandhubai Desai, with regard to proposals of rationalization of the textile factories. Many representations were made to him saying that our textile industry should be put on a competitive footing and automatic looms introduced. What was the attitude taken by Mr. Kandhubai Desai to this representation? If automatic looms were introduced out of a total complement of 2½ lakhs of workers, 180,000 would go out of employment. As a result of this attitude have they given permission to large number of looms being introduced? Then what is the stated policy of our own Government in this State of Madras? Do they not encourage handloom industry which employs large labour with reduced production? Have they not encouraged that system which has increased labour potential? When the whole intention of both the First and Second Five-Year Plans is to increase labour opportunities, here we have a Labour Ministry taking up an attitude that increased rationalization must be introduced. This necessarily involves reduction of men now employed. Apart from that, Sir, whether the new piece rate system would involve increased work load or not, whether there will be reduction in the number of men employed or not, if there is any new proposal the terms of which are not known the exact time and motion study readings are not known, should that scheme not be examined by a Committee? What moral right has either this Hon. Minister or the officers of the Labour Department to say: 'Yes, it is a reasonable scheme'. Does the Hon. Minister claim to know anything about the time and motion study or do the officials of the department know anything about the time and motion study readings? Only the man who wears the shoe knows where it pinches, or whether it pinches or not. It is the workers who will be in a position to know whether a particular piece rate system would involve increased work load or not, whether it will result in the reduction of employment opportunities or not. When the employer resiles from the original position that he would not give in advance the precise piece rate terms to a Committee, what is the difficulty for the Government to say: 'All right; let this question as to whether piece rate should be introduced or not or what that system should be, be referred to the tribunal.' Instead of this the Government have taken up an attitude as though they were living in America following a policy of *laissez faire*. It is suited to their conditions. Under their system though the employer has the right to dismiss workers in an economic strike and recruit fresh labour, the workers simultaneously have the fullest facility to prevent any break up of the strike by opportunity being given to them, the fullest freedom being given to them, to approach the new recruits and persuade them not to break up the strike. Under such conditions Government can say 'we are following a neutral policy, we

[Sri S. C. C. Anthony Pillay]

[20th March 1956]

will not interfere or intervene'. But here what do we see? We see the full potential, the full weight of Governmental authority on the side of the employer. The police are brought there and they escort the workers from the railway station to the factory. Is it possible under such conditions for the workers to picket peacefully and appeal to Government or the management peacefully. Even in the most justifiable strike it is easy for the employed to recruit labour because in this country the unemployment problem is very acute. That being so is that the attitude that the Government should take up? The permanent employment exchange of the Government is there. Does it allow the employer to recruit new labour through that exchange unless it is an illegal strike? The Government can declare the strike as illegal and allow the employer to recruit new labour through these exchanges. But the Government have not the courage to do so.

Now, Sir, I would still appeal to the Government and say they can rectify the situation wherein the employer has dismissed all the workers and is continuing to recruit new labour with the aid of the Police. The Government say they are following a policy of peaceful neutrality. Let me explain what that neutrality is. They have issued an order under Section 144, Cr.P.C., in Ambathur and the area within a radius of four miles of Ambathur. This order has been served on me and my colleague Sri Pakkiriswami Pillai and our other friends, stating that we should not hold meetings there and advise the workers as to what they should do and how they should behave. Defamatory allegations are made that we are inciting the workers to violence, etc. I submit that this very order under Section 144, Cr.P.C., will necessarily induce in the minds of the workers a sense of frustration that their situation is desperate, that the Government refuse to allow them to peacefully carry out their work of picketing and persuading new workers not to take away their employment. This very action of the Government is driving the workers into acts of violence and desperation. That is the kind of attitude which the Labour Minister has taken up. I do not know of a single instance in this State or in any other where the Ministry of Labour or the Labour Department has taken up a similar attitude where an economic strike has been declared, and gave employers full opportunity to discharge men and recruit new labour.

11-50
a.m.

I would like to refer to one other matter which is causing a great deal of concern to workers particularly in Madras City. The Hon. Minister for Labour is connected also with the implementation of the Employees State Insurance Act. As a result of the implementation of that Act in this State, a large number of problems have arisen. Many employers shut out the workmen from going to the dispensaries under the State Insurance Act merely because, if they go there, they come to work a few minutes late. Company doctors of employer-companies like the B. & C. Mills do not recognize the certificates issued by the State Insurance dispensary doctors. The State Insurance company doctor may issue a certificate which prohibits a worker from doing work and

20th March 1956]

[Sri S. C. C. Anthony Pillay]

the employer from employing him. Still the management refuses to pay what the worker would otherwise be entitled to receive unless the certificate had been issued by the Company doctor. When an employer takes up this attitude, where is the moral justification for the Government continuing to give a facility to the employee by recognizing a dispensary and the doctor therein as coming under the State Insurance Scheme? If the Government want to be fair and reasonable, they should take action against the employer who disregards his normal moral obligations, apart from the legal obligations imposed by the introduction of the State Employees Insurance Scheme by refusing to recognize the certificate of a State Insurance dispensary doctor. Alternatively the Government must take up the attitude of the West Bengal Government and grant exemption to workers wherever they do not like the scheme. Here we have got a scheme and the workers are compelled to pay a part of their wages for a curse that has been imposed on them and not for a benefit conferred on them. The Government can very well adopt the attitude adopted by the West Bengal Government and grant exemption in such cases where the workers feel that the implementation of the State Insurance Act imposes a disability on them. If the Government do this, it will be possible for the workers to negotiate with the management and get a better scheme of health facilities than the State Insurance Act.

26-11
1956

SRI T. P. ELUMALAI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தொழில் மான்யத்தை ஆதரித்து சில விஷயங்களைச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். குறிப்பாக சுதந்திரம் ஏற்பட்டு தேசிய சர்க்கார் இந்த நாட்டிலே வந்த பிறகு தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை ஓரளவு முன்னுக்குத்தான் வந்திருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும். இதை எல்லாத் தொழிலாளத் தலைவர்களும் ஒப்புக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த தொழிலாளர்கள் நிலைமைக்கும் இப்பொழுது இருக்கும் தொழிலாளர்கள் நிலைமைக்கும் ஒத்திட்டுப் பார்ப்போமானால், எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் முன்னிருந்த நிலைமையை விட, இப்பொழுது அதிகமான முறையில் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக அவர்கள் தொழில் சங்கத்திலே தொடர்பு கொண்டு லேபர் கமிஷனர் ஆபீசுக்கு விசாரணைக்கு வந்து அவர்கள் வரிசைக் கிரமமாக நிற்பதைப் பார்த்தாலேயே, அவர்கள் இன்றையதினம் எந்த அளவுக்கு முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது புரியும். பொதுவாக நாம் எல்லா நிலைமையிலேயும் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறோம். இது பெருமைப்படுவேண்டிய விஷயம். இதையெல்லாம் பார்க்கப்போனால் முக்கியமாக நமது சர்க்காரையும் காங்கிரஸ் கட்சியையும் வாழேற்காமல் இருக்கமுடியாது. இருந்தாலும் இன்னும் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அதை நீக்குவதற்கு முன்னால் நம்மிடத்தில் என்னென்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன, அவைகளை எப்படி எப்படி நீக்கவேண்டும் என்பதை யோசித்து, அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கான வழிவகைகளை செய்யவேண்டும் என்பது என்போன்ற தொழிலாளியின் கருத்து.

11-53
a.m.

குறிப்பாக பல இடங்களில் பல போராட்டங்கள் நடைபெறுவதைப் பார்க்கிறோம். சாதாரணமாக சில தொழிலாளத் தலைவர்கள் மில் முதலாளிகளிடத்தில் ஒரு மாதிரியாக பேசுவதும், தொழிற்சங்க கூட்டத்தில் வேறு விதமாக பேசுவதும், லேபர் ஆபீசரிடம் ஒன்று பேசி விட்டு, தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாக பேசினதாக வெளியே வந்து சொல்வதும், இம்மாதிரியான பல காரியங்கள் நடப்பதனால்தான் இவ்விதமான போராட்டங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. மேலும்

[Sri T. P. Elumalai]

[20th March 1956]

தொழிலாளர்கள் வெளி நாட்டாரையும், வெளியே இருந்து வருபவர்களையும் தலைவராகக் கொள்வதும் வரவேற்பதுமாக இருக்கிறது. வெளியே இருந்து வருபவனை மாலைபோட்டு வரவேற்பதைத்தவிர வேறென்றும் அறியேன் பராபரமே என்ற நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இது தமிழ் நாட்டிலே சர்வசாதாரணமாகப் போய்விட்டது. தமிழ் மக்கள் இந்த முறையிலே இருப்பதனால்தான் தொழிலாளர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் பல தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. குறிப்பாக நமது சர்க்காரை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். லேபர் போராட்டத்திற்குப் பிறகு விசாரணை பற்றியும், தீர்ப்பைப்பற்றியும் சர்க்கார் பேப்பரிலே அறிக்கை அவ்வப்போது கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். லேபர் கமிஷனர் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் என்ன என்ன பேச்சுறுர்கள் என்பதைப் பற்றியும் விசாரணையின் தீர்ப்பையும் அறிக்கை மூலம் பேப்பரிலே போடும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் ஒரு புது தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால் பக்கத்திலுள்ள கிராமப் பகுதியிலே இருக்கும் தொழிலாளர்களை எடுப்பதே கிடையாது. கிராமப் பகுதியிலே இருப்பவர்கள் நன்றாக உழைக்கக்கூடியவர்கள், அவர்களை விட்டுவிட்டு நிஜாரும், வெள்ளை ஷாட்டும் போட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களை முதலாளிகள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். கிராமங்களில் இருப்பவர்களை தேர்ந்தெடுப்பதே கிடையாது. கிராமத்தில் உள்ளவர்களை தேர்ந்தெடுத்தால் உண்மையிலேயே அவர்களால் நல்ல பலனை அடைய முடியும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

11-58
a.m.

குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமானால், திருவொற்றியூரில் எ.சி.பி. கம்பெனி இருக்கிறது. மற்றத் தொழிற்சாலைகளும் அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் அவைகளுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஏழை மக்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்படுவதில்லை. வேறு இடங்களிலிருந்து வரும் தொழிலாளர்களை இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் நியமிக்கிறார்கள்; வேறிடங்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை இறக்குமதி செய்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தொழிற் சங்கங்கள் சச்சரவுகளை உண்டாக்குகின்றன. ஆகவே தொழிற்சாலைகளுக்குப் பக்கத்திலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு அவைகளில் வேலை கொடுக்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும், தொழிலாளர்-முதலாளி உறவுபற்றிப் பேசப்படுகிறது. இந்த உறவு ஏற்படுவதற்கு தொழிலாளர் தலைவர்கள் என்ன அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. குறிப்பாக, என்னுடைய தொகுதியில் டி.ஐ. சைகிள் கம்பெனி இருக்கிறது. இரண்டு மாதங்களாக அங்கு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டு, பல சச்சரவுகள் ஏற்பட்டு, நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; சுமார் 600 தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ஸ்ரீ. ஜி. ராமானுஜம் ஒரு பெரிய தொழிற் சங்கத் தலைவர் என்று சொல்லப்படுபவர். இன்றைக்குப் பெரும் தலைவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் எந்த வகையில் பெரும் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. மக்கள் சிலரை பெரும் தலைவர்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நன்றாகப் பேசத் தெரிந்திருப்பவர்களை பெரும் தலைவர்கள் என்று பல மக்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி ஸ்ரீ ராமானுஜம் ஒரு பெரும் தலைவராக இருந்தார். அந்தக் கம்பெனியில் பெரும் போராட்டம் நடந்தது. இரண்டு மாதங்கள் போராட்டம் நடந்தது. ஸ்ரீ ராமானுஜம் அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட கனம் மந்திரி அவர்களிடத்திலும், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடத்திலும் பிரச்சனையை எடுத்துவைத்தார்; தொழிலாளர்களிடம் “அமைதியாக இருங்கள், அமைதியாக இருங்கள்” என்று சொன்னார். பிறகு கனசியில் எப்படியாவது இந்த ஜோலியைக் கழித்துவிட்டுப்போகவேண்டுமே என்று எண்ணி, மந்திரி மீது ஒரு பாராங்கல்லைப் போட்டார்; சென்னை சர்க்கார் மீதும் ஒரு பழியைச் சுமத்தினார். “டி.ஐ. சைகிள் கம்பெனித் தொழிலாளர்களுக்கு சென்னை சர்க்காரும், சென்னை மந்திரியும்தான் மோசம் செய்துவிட்டார்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்

20th March 1956] [Sri T. P. Elumalai]

விட்டார். இதன் பிறகு, அந்தத் தொழிலாளர் வேறு பல தலைவர்களைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்பதற்காக ஒன்று கூடிய பேசி, அங்குள்ள பல வாயாடிகளைத் தலைவர்களாக்கியிருக்கிறார்கள். மறுபடியும் போராட்டம் நடத்துகிறார்கள். அங்குள்ள மக்களிடையே இப்போது இந்தப் போராட்டம் காரணமாக பீதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்குள்ள ஏழை ஜனங்கள் பயப்படுகிறார்கள். நான் கூட அங்கே போக முடியவில்லை. அங்குள்ள ஏழைத் தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாததால் கடன்காரர்களாக ஆகி விட்டார்கள் ; அவர்களுக்கும் பசிக்கொடுமை, கிராம ஜனங்களுக்கும் பீதி. இந்தப் போராட்டம் காரணமாக இந்த மாதிரி பலவிதத் தொல்லைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ ராமானுஜம் 'அமைதி, அமைதி' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். இப்போது அங்கே 'போராட்டம், போராட்டம்' என்று பேசப்படுகிறது. இந்த நிலைமைகளைத் தவிர வேறு என்ன ஏற்படுமோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. இது விஷயத்தில், "அவரவர்களுடைய நிலைமை என்ன? சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்களுடைய போராட்டம் எப்படி நடந்தது? சம்பந்தப்பட்ட தலைவர் எப்படி நடந்துகொண்டார்? தொழிலாளர்கள் எப்படி நடக்கவேண்டும்?" என்பனபற்றி சர்க்கார் ஒரு விளக்கமான அறிக்கை கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நான் ஹரிஜன வகுப்பில் பிறந்தவன். பல ஹரிஜனங்கள் இப்போது தொழிலாளர்களாக இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர் போராட்டங்களிலெல்லாம் ஹரிஜன தொழிலாளர்கள் அதிகமாக முன்னணியில் இருக்கிறார்கள் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். ஆகவே, ஹரிஜன தொழிலாளர்களுக்கு கம்பெனிகளில் வேலை கொடுக்கக்கூடாதென்று சில கம்பனி முதலாளிகள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது தவறான அபிப்பிராயம். இம்மாதிரியான போராட்டங்களில் ஹரிஜனங்கள் முன்னணியில் இருக்கிறார்கள் என்று நினைப்பது பெரும் தவறு. அவர்களைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாதவர்கள் தான் அப்படி நினைப்பார்கள். நன்றாக உழைக்கக்கூடிய ஹரிஜனங்களை இன்றைக்கு கம்பெனிகளில் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்வது கிடையாது. இப்படியெல்லாம் பல அநீதிகள் இருக்கின்றன. ஒரு உதாரணம் கொடுக்கிறேன். இப்போது நிறைய மில் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் மில்களில் நிறைய ஹரிஜனங்கள்தான் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இன்றைக்கு மில்களில் ஹரிஜனத் தொழிலாளர்கள் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு மில்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் உண்டு. அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஹரிஜனங்களுக்குக் கல்வியும் மில் சம்பந்தமான வேலையும் கற்றுக்கொடுக்கப்படும். பல ஹரிஜனப் பள்ளிகளை மில் நிர்வாகஸ்தர்கள் நடத்திவந்தார்கள். இப்போது அந்த வசதிகள் இல்லை; அந்தப் பள்ளிகள் இல்லை. யார் யாரோ செய்யும் குற்றங்கள் ஹரிஜனத் தொழிலாளர்கள் மீது சுமத்தப்பட்டு, அவர்கள் அல்லலுறுகிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்காக, சர்க்கார் ஒரு விளக்கமான அறிக்கையை வெளியிடவேண்டும். அப்படிச் செய்து, தொழிலாளர்களும் நிலைமையை அறிந்துகொண்டு, சர்க்காரோடு ஒத்துழைக்கும்படி செய்யவேண்டும். அவர்களுடைய குறைகளையும் போக்கவேண்டும்.

ஒரே ஒரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாம் பல முதலாளிகளைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் சர்க்காரை விரோதித்துக்கொள்கிறார்களா? கிடையாது. சர்க்கார் அதிகாரிகள் லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள் என்றோ, லேபர் கமிஷனர் அவர்கள் தவறாக நடந்துகொண்டார்கள் என்றோ முதலாளிகள் வாய்விட்டுப் பேசுகிறார்களா? கிடையாது. இந்தத் தொழிலாளர்களும் தொழிலாளர்களின் தலைவர்களும் தான் அப்படியெல்லாம் செய்கிறார்கள். எப்படியிருந்தாலும், வேலையிலிருந்து நிறுத்தப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைப்பதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர்களுக்கு சர்க்கார் உதவவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, நான் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக்கொடுத்து கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[20th March 1956]

SRI M. PALANIYANDI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று தொழிலாளர் மானியத்தைப் பற்றிப் பேசும் காலத்தில், நமது நாடு விடுதலையடைந்த பிறகு, பல கட்டங்களில் முன்னேறியிருக்கிறதென்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாம் இப்போது சோஷலிஸ்ப்பாணியில் செல்கிறோம் என்பதையும் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். 1947-ல் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் **Industrial Policy**-ஐப் பற்றிப் பேசும் காலத்தில், முதலாளிகளின் லாப வரம்பைக் கட்டுப்படுத்தி, தொழிலாளர்களின் நலனைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்று இந்த நாட்டிலுள்ள முதலாளிகள் லாபம் வரையறுக்கப்படவில்லை. தொழிலாளர்கள் தங்கள் குறைகள் போக்கப்படவேண்டுமென்று போராடினால் அது தவறாகக் கருதப்படுகிறது. தொழில் கோர்ட்டுகள் தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாக கூறும் தீர்ப்புகள் அமலுக்குக் கொண்டுவரப்படுவதில்லை. ஒரு உதாரணம் கூறுகிறேன். இப்போது நம் நாட்டிலுள்ள டயர் கம்பெனிகளுக்கு கோடிக்கணக்கான லாபம் வருகிறது. அந்தக் கம்பெனிக்காரர்கள் போட்டுள்ள மூலதனத் தொகைக்கும் அவர்கள் அடையும் லாபத் தொகைக்கும் இடையே நிறைய வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்தியா டயர் கம்பெனி, டன்லப் டயர் கம்பெனி முதலிய பல டயர் கம்பெனிகள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன. அவர்கள் நிறைய லாபம் பெறுகிறார்கள். அவர்களுக்காக ஒரு “டாரிப் கமிஷன்” அமைக்கப்பட்டது. அந்த டாரிப் கமிஷன் “இந்த டயர் கம்பெனிக்காரர்கள் அதிகமான லாபம் அடைந்துவருகிறார்கள். அவர்கள் பெறும் லாபப் பணத்தை இந்த நாட்டில் மூலதனமாக போடுவதில்லை. அந்தப் பணமெல்லாம் வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. மேலும், இந்தக் கம்பெனிகளில் தொழிலாளர்கள் மிகவும் அதிகமாக வேலை செய்து வருவதால் அவர்களுடைய வேலை நேரத்தைக் குறைக்கவேண்டும். மேல் அதிகாரிகளுக்காகச் செலவழிக்கப்படும் பணம் குறைக்கப்படவேண்டும். விளம்பரச் செலவு குறைக்கப்படவேண்டும்” என்றெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த சிபாரிசுகள் அமல் நடத்தப்படவில்லை. உதாரணமாக, இந்தியா டயர் கம்பெனியில் தற்போது 13 தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்குத் தொழில் கோர்ட் இருக்கிறது. தொழில் தகராறுச் சட்டம் இருக்கிறது, சமரச அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வசதிகளெல்லாம் இருந்தும் தொழிலாளர்களுக்கு அவை பிரயோஜனமாக இல்லை; ஏனென்றால் இப்போதுள்ள தொழில் தகராறுச் சட்டம் சில குறைபாடுகள் கொண்டதாக இருக்கிறது. ஆகவே தொழில் தகராறுச் சட்டம் மாற்றப்படவேண்டும். மீ. பி. ராமமூர்த்தி அவர்கள் இந்தச் சட்டம் மாற்றப்படவேண்டுமென்று கோரியதற்கு கனம் மந்திரி அவர்கள் பதிலளிக்கும்போது சட்டம் மாற்றப்படுவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் concurrence தேவை என்று கூறினார்கள். ஆகவே இது விஷயமாகப் பரிசீலனைசெய்து, மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெற்று, தொழில் தகராறுச் சட்டத்தை மாற்றுவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தோட்டத் தொழிலாளிகளினுடைய நிலை என்ன? தொழில் கோர்ட்டுக்கு விடப்படவேண்டும் என்ற குறைந்தபட்ச கோரிக்கை கூட நிறைவேற்றப்படவில்லை. லேபர் டிபார்ட்மெண்டுக்கு எவ்வளவோ கடிதம் எழுதியும் இனியும் அவர்களுடைய கோரிக்கை தொழில் கோர்ட்டுக்கு விடப்படவில்லை. ஏன் இவ்வளவு நாட்கள் ஆகவேண்டும்? அடிப்படைச் சம்பள விஷயத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு தொழில் கோர்ட்டு தீர்ப்பு இன்னும் வரவில்லை. தொழிலாளர்கள் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். போனஸ் தகராறு இருக்கிறது. உண்ணாவிரதம் இருப்பேன் என்று சொல்லியும் அரசாங்கத்தார் இன்னும் தலையிடாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், அரசாங்கம் இதுவிஷயத்தில் தலையிட்டு தொழிலாளிகளுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றவேண்டும்.

ஆயில் கம்பெனி தொழிலாளிகளும் போராட்டம் ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறோம். பர்மாஷெல் ஆயில் கம்பெனியார்

20th March 1956] [Sri M. Palaniyandi]

கொழுத்த லாபம் அடித்துவருகிறார்கள். கால்டெக்ஸ் கம்பெனி 200 சதவிகிதம் டிவிடண்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால் எவ்வளவு லாபம் என்று பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். அவர்களுடைய சாமான்களை இந்திய அரசாங்கத்தின் ரயில்வேகூட ஏற்றி அனுப்புவது கிடையாது. தங்களுக்கே சொந்தமாக உள்ள லாரிகளின் மூலம் தேவையான இடங்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். வாங்கி உபயோகிப்போருக்கும் லாபம் இல்லை. சர்க்காருக்கும் வருமானம் இல்லை. பொதுமக்களை பாதிக்கக்கூடிய வகையில், தொழிலாளிகளுக்கும் யாதொரு நன்மையும் செய்யாமல், குறைந்தபட்ச சம்பளம் கூட கொடுக்காமல், முதலாளிகள் கொள்ளை லாபம் அடிப்பதை கட்டுப்படுத்தியாகவேண்டும். எதோ மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்பு இது என்று விட்டுவிடக்கூடாது. நமது அரசாங்கத்திற்கும் இதில் பொறுப்பு இருக்கிறது. எனென்றால், நமது மாகாணத்திலுள்ள தொழிலாளிகளுடைய நிலையைச் சீர்திருத்துவதற்கு நாம் எதேனும் செய்ய வேண்டாமா? நமக்கும் இதில் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஆகவே, அவர்களுக்கு நல்லது செய்யவேண்டுமென்ற திட்டத்தையும் அதற்கு வேண்டிய சௌகரியமான காரியத்தையும் செய்யவேண்டுமென்று நமது அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் தொழிற்சாலைகளுக்கும் அரசாங்கம் நடத்தும் தொழிற்சாலைகளுக்கும் வேறுபாடு இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நன்றாக அமைசரவர்கள் மனதில் இறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். கூட்டுறவு பங்கு ஒன்றில் ஒரு தொழிலாளி நீக்கப்பட்டும் திரும்ப வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று தொழில் கோர்ட்டுக்குப் பேரகமுடியாத நிலை இருக்கிறது. எனென்றால் கூட்டுறவு பங்குக்கு விதிவிலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, திருச்சி கூட்டுறவு பங்கியிலிருந்து ஒரு தொழிலாளி வீணாகப் பழிவாங்கப்பட்டார். லேபர் அணிஸ்டெண்டு கமிஷனர் திரு. ஸ்ரீனிவாசன் அவர்கள், அந்தத் தொழிலாளி திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று தீர்ப்புக் கொடுத்தும் இன்னும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. சாதாரண ஒரு தொழிலாளி ஹை கோர்ட்டுக்குப் போய் “ரிட்” பெட்டிஷன் போடமுடியுமா? தொழில் கோர்ட்டின் தீர்ப்பையும் கூட கூட்டுறவு பங்கு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றால் அந்தத் தொழிலாளி ஹை கோர்ட்டுக்குப் போய் வாத்தாட பணத்திற்கு எங்கே போகமுடியும்?

தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் தொழிற்சாலைகளில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கு சமரச கோர்ட்டு, தொழில் கோர்ட் இருக்கும்போது, அரசாங்கம் நடத்தும் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு மட்டுமே அந்தச் சலுகை கிடையாது. அரசாங்க பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட்டில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள் தங்களுடைய குறைகளை போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் தொழிற் கோர்ட்டுக்குப் போகமுடியாத நிலை இருக்கிறது. ஏன் இந்த வித்தியாசம் என்று நான் கேட்கிறேன். தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கும் அரசாங்க முதலாளிகளுக்கும் ஏன் இந்த வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும்? அரசாங்கத்திற்கு லாபம் வரவில்லையா? கேரளா சோப் பாக்டெரியை நடத்துகிறார்களே, அதில் சர்க்காருக்கு லாபம் வரவில்லையா? மின்சாரத்திலும் நல்ல லாபம் வருகிறதே. பஸ் நடத்துகிறார்களே, அதில்தான் நல்ல லாபம் வரவில்லையா? லாபம் வருகிறது. அப்படியிருந்தும், தொழிலாளிகள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் அரசாங்கம் நடத்தும் தொழில்களுக்கும் தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் தொழில்களுக்கும் ஏன் மாறுபாடு இருக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்கிறேன். தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கு அரசாங்கம் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கவேண்டாமா? தொழிலாளிகளுடைய கோரிக்கை தொழிற்கோர்ட்டுக்கு விடப்படவேண்டுமென்று நாங்கள் தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடம் போய்க் கேட்கும்போது, அவர்கள் எங்களை என்ன கேட்கிறார்கள்? “உங்கள் அரசாங்கம் என்ன சம்பளம் கொடுத்துவிடுகிறது?” என்று எங்களைத் திருப்பிக் கேட்கும்போது, எங்களுக்கு உண்மையிலேயே வெட்கமாக இருக்கிறது. லேபர் டிபார்ட்மெண்ட்

[Sri M. Palaniyandi]

[20th March 1956]

அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கத்தார் இன்னும் அதிகமான அதிகாரத்தை வழங்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் தான் ஸ்தலத்திலுள்ள நியாய அநியாயங்களை நேரில் பார்த்துக்கொள்ளுகிறவர்கள். ஏன் அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்க அரசாங்கம் பயப்படவேண்டும்? அவ்வப்போது உடனடியாக தலைமீட்டு காரியம் செய்யக்கூடிய அதிகாரம் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

மூன்று ஜில்லாக்களுக்கு ஒரு லேபர் அதிகாரி என்ற முறை இருக்கிறது. திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், தென்னாற்காடு ஆகிய மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் சேர்ந்து ஒரே லேபர் அதிகாரிதான் திருச்சிராப்பள்ளியில் இருக்கிறார். மூன்று ஜில்லாக்களில் ஏற்படும் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்கான காரியங்களை அவரால் செய்யமுடியாது.

லேபர் ஆபீஸ்களிலே சரியான சாத்தனங்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும். லேபர் ஆபீஸில் இரண்டு மூன்று குமஸ்தாக்கள்தான் இருக்கிறார்கள். குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள குமஸ்தாக்கள் இருப்பதால் வேலை விஷயத்தில் நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. கால தாமதமாகிறது. ஆகவே, அவர்களை வேலிலாம் நல்ல சொசைரியமான நிலைமையில் வைக்கவேண்டும். சொசைரியமான நிலைமையில் வைத்தால்தான், முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் ஏதாவது தகராறு ஏற்பட்டதென்றால், அதை சுமுகமாக தீர்ப்பதற்கான காரியங்களை அவர்கள் உடனடியாகச் செய்ய முடியும்.

இப்பொழுதெல்லாம் தொழிலாளிகளால்கூட அவ்வளவு தகராறு ஏற்படுவது கிடையாது. முதலாளிகள் தகராறு பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். லேபர் கன்விலியேஷன் தீர்ப்பை அமுலுக்குக் கொண்டுவர அவர்கள் மறுக்கிறார்கள். லேபர் கமிஷனர் தலையிட்டதன்பேரில், பாரி கம்பெனி துரை, புகளூர் சர்க்கரை ஆலையில் உள்ள தொழிலாளிகளுக்குப் போனஸ் கொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டார். ஆனால், உண்ணாவிரதம் இருந்தபிறகுதான் போனஸ் கிடைக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை வருகிறது. ஆயில் கம்பெனி தொழிலாளிகள் விஷயமும் ஆர்பிட்டேஷன் செய்ய வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது.

நமது நாட்டிலே, per capita income குறைவு என்று சொல்லப்படுகிறது. நபர் ஒருவரின் சராசரி வருமானம் மிகவும் குறைவு என்பது உண்மைதான். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், முதலாளிகள் தொழிலாளிகளைச் சரணடிச் கொண்டிருப்பதுதான். தொழிலாளிகள் மூலம் கொழுத்த லாபம் வந்தும், தொழிலாளிகளுக்குச் சரியான வகையில் சம்பளம் கொடுக்கப்படாததன் காரணமாக நாட்டிலுள்ள தொழிலாளிகளின் சராசரி வருமானம் குறைந்துவிடுகிறது.

பர்மா ஷெல் கம்பெனியிலுள்ளவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பள விதிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், கல்கத்தாவிலுள்ளவர்களுக்கு ஒரு மாதிரியும், டில்லியில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு மாதிரியும், சென்னையில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு மாதிரியும் இருக்கும். சென்னையில் உள்ளவர்களுக்கு சம்பள விதித் மிகவும் குறைவாக இருக்கும். ஏன் இந்த மாறுபாடு? காரணம் கேட்டால், தமிழ் நாட்டில் ஒரு நபரின் சராசரி வருமானம் குறைவாகத்தானே இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இது விரும்புதான் என்பது புலப்படுகிறதென்றால், சென்னை ராஜ்யத்தில் முதலாளிகள் அதிகமான அளவுக்கு தொழிலாளிகளுக்குச் சம்பளம் கொடுக்காமல் சரணடிக்கிறார்கள் என்பது புலனாகிறது. சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள ஆயில் கம்பெனிகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு மிகக் குறைவான சம்பளமே கொடுக்கப்படுகிறது.

சட்ட திட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட தொழிலாளிகள் எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், முதலாளிகள்தான் சட்டத்தை மீறுவதற்கும், சட்டம் எங்கெங்கு இடம் கொடுக்கிறதோ அங்கெல்லாம் தொழிலாளிகளுக்குப் பாதகமாக நடந்து கொள்வதற்கும் முற்படுகிறார்கள்.

20th March 1956] [Sri M. Palaniyandi]

அம்பத்தூரிலுள்ள டி.ஐ. சைக்கிள் கம்பெனியில் தகராறு ஏற்பட்டு, 70 தொழிலாளிகள் வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தொழிற்சாலை மூடப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் 500, 600 தொழிலாளிகள் வெளியிலே இருக்கிறார்கள். தொழிலாளிகளும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஹெர்குலிஸ் கம்பெனி சைக்கிள் உற்பத்தி செய்யப்படாமலிருப்பதால் வெளியிலே சைக்கிளின் விலை ஜாஸ்தியாகப் போய்விட்டது. தொழிலாளிகள் ஏதோ தவறு செய்துவிட்டார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் தொழிற்சாலையையே மூடிவிட்டிருப்பது நல்லதல்ல. ஏராளமான தொழிலாளிகள் இன்று வெளியிலே இருக்கிறார்கள். ஆகவே, திறந்த மனதுடன் இந்தத் தகராறைப் பரிசீலனை செய்து, தொழிற் தகராறைச் சீக்கிரம் முடித்து தொழிற்சாலையைத் திறந்து, எல்லா தொழிலாளிகளையும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

காங்கிரஸ் எம்.பி. திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் சிம்ஸன் கம்பெனி ஆண்டு விழாவிலே சொன்னார்கள். திரு. டி.டி.கே. அவர்களும் சொன்னார்கள். "இண்டஸ்ட்ரியல் ஹெரவ்ஸிங் ஸ்கிம்மக்காக மத்திய அரசாங்கம் அதிகமாக பணம் ஒதுக்கியும் அதை சென்னை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்வது இல்லை" என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லியது வாஸ்தவமாக இருந்தால், மத்திய அரசாங்கம் எவ்வளவு பணம் ஒதுக்கியிருக்கின்றதோ அதை வாங்கி தொழிலாளிகளுக்கு வேண்டிய வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு முன்வர வேண்டும். அதிலும் ஒரு கஷ்டம் இருக்கிறது. அதாவது வீடு கட்டுவதற்கு ஆகும் செலவில் 25 சத விதிக் தொகையை தொழிலாளி கொடுக்க வேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. அதாவது வீடு கட்டுவதற்கு 3,000 ரூபாய் செலவாகுமென்றால், தொழிலாளி 750 ரூபாய் வரை கொடுக்க வேண்டும். சாதாரண தொழிலாளியால் அவ்வளவு தொகை கொடுக்க முடியாது. நமக்கு மத்திய அரசாங்கத் திட்டமிருந்து "ஸ்ப்லிடி" கிடைக்கிறது. கடன் கிடைக்கிறது. நமது அரசாங்கமும் தொழிலாளிகளுக்காக எவ்வளவோ திட்டங்களை வகுத்து ஏராளமான பணம் செலவு செய்கிறார்கள். ஆகவே, நமது அரசாங்கமோ அல்லது முதலாளியோ 25 சத விதிக் தொகையை தொழிலாளிகள் சார்பாகக் கொடுத்து அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

சிமென்ட் கம்பெனிக்காரர்கள்கூட தங்களுடைய தொழிலாளிகளுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்காமலிருக்கிறார்கள். ஆகவே, முதலாளிகளோ, சென்னை அரசாங்கமோ தொழிலாளிகளின் சார்பில் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தை ஸ்ப்லிடியாகவோ கடனாகவோ கொடுத்து, குறைந்த வட்டிக்கு பணத்தைத் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ள வேண்டிய வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

Minimum Wages Act-யை ஆண்டுதோறும் விவசாயத் தொழிலாளிகள் விஷயத்தில் மாற்றிக்கொண்டே போகிறார்கள். விவசாயம் நல்ல முறையில் நடைபெறுவதற்கேற்ற முறையில் விவசாயிகளுக்கு நியாயமான குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனம் இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கத்தின் கையில் இருக்கிறது. மாகாண அரசாங்கத்தின் கையில் மாற்ற முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சின் கூட்டங்கள் கூடப்படாமலிருக்கின்றன. ஆகவே, நமது அமைச்சரவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்து, கூட்டங்களை நடத்துவதற்கு முன்வர வேண்டும். ஏனென்றால் அதிக ஊழல் இருக்கிறது. நாலேந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் பதிந்துகொண்டவர்கள் இருக்க, சமீபத்தில் பதிந்துகொண்டவருக்கு வேலை தேடிக் கொடுத்தால் மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு வயிற்றெரிச்சல் உண்டாகிறது என்பதைப் பாரக்க வேண்டும். தனிப்பட்டவர்களின் செல்வாக்கை அனுசரித்து அந்த ஸ்தாபனங்களில் பதிந்து கொண்டவர்களுக்கு வேலை தேடிக் கொடுப்பதென்ற நிலைமை வந்துவிடுமானால் அது தவறு என்பது தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

[Sri M. Palaniyandi]

[20th March 1956]

எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சின் மூலமாக அரசாங்கக் காரியாலயங்களுக்கும் ஸ்தலாஸ்தாபன காரியாலயங்களுக்குத்தான் ஆட்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். ஆனால், கம்பெனிகளும், தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் ஸ்தாபனங்களுக்கும் எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்ச் மூலமாக ஆட்கள் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. சர்க்கார் காரியாலயங்கள், தொழிற்சாலைகள், தனிப்பட்டவர்கள் காரியாலயங்கள், தொழிற்சாலைகள் ஆகிய எல்லா ஸ்தாபனங்களுக்கும் தேவையான ஆட்களை எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்ச் மூலமாக எடுத்துக்கொண்டால், வேலையில்லாமல் திண்டாடுபவர்களுக்கு நிவாரணமாக இருக்கும். வேலையில்லாத ஒவ்வொருவரும் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தாலும் வேலை எங்கே இருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. ஆகவே, தனிப்பட்ட முதலாளிகளும், டீ. எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்ச் மூலமாக வேலைக்கு ஆட்களை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சட்டம் செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் சட்டத்தில் இடமில்லாவிட்டாலும் தகுந்த முறையில் திருத்தியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

கடைசியாக நான் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால், வருகிற ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினை போடப்பட்டிருக்கும் திட்டங்களை சீக்கிரமாக நிறைவேற்றுவதற்கு ஏற்ற முறையில் தொழிலாளிகளின் நிலைமை உயர்த்தப்பட வேண்டும், அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும், தனிப்பட்ட கம்பெனிகளின் லாபத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும், டி.ஐ.சைக்கின் கம்பெனி விவகாரம் சுமுகமாக தீர்க்கப்பட்டு, கம்பெனியும் திறக்கப்பட வேண்டும், டையர் கம்பெனி, ஆயில் கம்பெனி தொழிலாளிகளுடைய நிலைமை உயரவேண்டும். அதற்கான முறையில் அரசாங்கம் காரியங்களைச் செய்து நாட்டிலுள்ள தொழிலாளிகள் நல்ல முறையில் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கேற்ற வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

*** SRI S. R. ARUMUGAM :** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தின்மீது பேசுவதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்கு முதலில் என்னுடைய வந்தனத்தை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு ஏற்கெனவே 40 மில்கள் இருந்தன. இப்பொழுது புதிதாக 20 மில்கள் அதிகமாக ஏற்படுத்துவதற்காக சர்க்கார் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மில்கள் எல்லாம் குவியலாக இல்லாமல் பல இடங்களில் அமைக்கும்படியாக உத்தரவு போட்டால் கிராமங்களிலுள்ள வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை தவிர்க்க முடியும். இப்பொழுது பல கிராமங்களில் வேலையில்லா திண்டாட்டம் அதிகமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது அதிகப்படியான மில்களை திறப்பதற்கு உத்தரவு போட்டிருப்பதால் வேலையில்லா திண்டாட்டம் ஓரளவு குறையும் என்பதைக் கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

மில்களில் இப்பொழுது அடிக்கடி வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகின்றன. எதெற்கெடுத்தாலும் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். அதனால் பொது ஜனங்களுக்கு பல தொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன. வேலை நிறுத்தம் செய்த தொழிலாளர்கள் மற்ற தொழிலாளர்களையும் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்படி தூண்டி விடுவதுதான். அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வதனால் பொதுஜனங்களிடத்தில் அமைதிக்கு பங்கம் ஏற்படுகிறது. அந்த நிலைமையில் சில இடங்களில் வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் ஒன்றும் இருக்காது. ஏதோ கட்டம் கட்டும் இடங்களில் இரண்டு தொழிலாளர்களை வேலையை விட்டு நிறுத்தி விட்டார்களாம், அதற்காக உடனே வேலை நிறுத்தம். இம்மாதிரி பல இடங்களில் காரணம் இல்லாமல் வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகின்றன. மில்களில் பலதரப்பட்ட கட்சிகளும் வேலை செய்கின்றன. எல்லா கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் அங்கு இருக்கிறார்கள். கோயம்பத்தூரில் ஐ.என்.டி.யூ.சி., கம்யூனிஸ்ட் தொழிற்சங்கம், சோஷியலிஸ்ட் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஐ.என்.டி.யூ.சி. சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்ய

20th March 1956] [Sri S. R. Arumugam]

வில்லை. வேலை நிறுத்தம் செய்கிறவர்கள் மற்ற சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வேலைக்குப் போனால் அவர்களைப் போகவிடாமல் தடுக்கிறார்கள். அதனால் ஐ.என்.டி.யூ.சி. சங்கத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கு பல சங்கங்களும் கஷ்டங்களும் ஏற்படுகின்றன. அவர்களை மற்ற சங்கங்களாகிய கம்யூனிஸ்ட், சோஷலிஸ்ட் சங்கங்களின் தொழிலாளர்கள் வேலைக்குப் போக விடாமல் தடுக்கிறார்கள். இம்மாதிரி அவையையொத்த வேலை நிறுத்தம் செய்தால் யாருக்கு நஷ்டம் என்பதை பார்க்க வேண்டும். இதை எல்லோரும் உணர வேண்டும். இப்பொழுது சர்க்கார் தொழிலாளர்களுடைய நன்மையை உத்தேசித்து பல சட்டங்களை இயற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். கன்சிலியேஷன் ஆபீசர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள், ட்ரிபுனல்களை அமைத்திருக்கிறார்கள், பல கோர்ட்டுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்படி பல சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுத்தும் அவர்கள் அனாதையாக வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். அதன் காரணம் என்னவென்று புரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட வேலை நிறுத்தங்களுக்கு சர்க்கார் எந்த விதத்திலும் ஆதரவு கொடுக்கக் கூடாது. பல தரப்புகளில் அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றுவீட்டால்தான் கடைசி முறையாக அவர்களை வேலை நிறுத்தம் செய்வதில் இறங்க வேண்டும். அதைத்தான் கடைசி ஆயுதமாகக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவிதமான காரணமும் இல்லாமல் வேலை நிறுத்தம் செய்வதற்கு அரசாங்கம் எந்த விதத்திலும் ஆதரவு காட்டக் கூடாது என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

மில்களில் வேலை செய்வதைப் போலவே தோட்டங்களிலும் அநேகம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து வருகிறார்கள். டீ, காப்பி தோட்டங்கள் பல இருக்கின்றன. அங்கே யெல்லாம் பல தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அங்கு வேலை செய்கிறவர்கள் பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கென்று தனிப்பட்ட சட்டம் கொண்டு வருவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் ஏன் கொண்டு வராமல் இருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. சாதாரணமாக மில் தொழிலாளர்களுக்கு ஸ்டேட் இன்ஷூரென்ஸ் ஸ்கீம், முதலியவைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தோட்டங்களில் வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்கும் இந்த திட்டங்களை விஸ்தரிக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அங்கே போய் பலர் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் 10 அல்லது 15 மாதங்கள் வேலை செய்துவிட்டு கடைசியில் ஊருக்குத் திரும்பி வருவது போது அவர்கள் கொஞ்சம் மீதிப்பணத்தைக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் அவைகளை மீதம் வைப்பதில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும்போது அவர்கள் மீதப்படுத்தி வைத்திருக்கும் பணம் எல்லாம் அங்கு அவர்களுக்கு வாழி கண்டால் அதை சொஸ்தம் செய்து கொள்வதிலேயே செலவு செய்து விடுகிறார்கள். தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு இப்பொழுது கல்வி வசதி கிடையாது, மருத்துவ வசதி கிடையாது. அதனால் இந்த ஸ்டேட் இன்ஷூரென்ஸ் திட்டத்தைத் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கும் விஸ்தரித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது இண்டஸ்ட்ரியல் ஹௌசிங் ஸ்கீம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த திட்டத்தின்படி அநேகமாக மில் தொழிலாளர்கள் இருக்கும் இடங்களில் அந்த திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்து அவர்கள் குடியிருக்க வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஒரே இட்டில் நாலுந்து பேர்கள் குடியிருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரமும் அந்த அளவில்தானிருக்கிறது.

காரணம் என்னவென்றால் ஒருவிதமான வசதியும் இல்லாமல் மிகவும் சின்ன வீடுகளில் நாளைக்குப் பேர்கள் இருந்துகொண்டு வாழ்க்கை நடத்து வேண்டியிருக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை விஸ்தரிக்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். மேலும் மழை காலங்களில் பெண்களும், ஆண்களும் மழையைக்கூட பாராமல், மழையில்

[Sri S. R. Arumugam] [20th March 1956]

நனைந்து கொண்டே வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் கம் பனியைப் போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்கிறார்கள். மலையா முதலிய நாடுகளில் குடைகள் பொருத்தப்பட்ட தொப்பிகளை வைத்துக்கொண்டு தொழிலாளர்கள் மழைக் காலங்களில் வேலை செய்வதாக நான் அறிகிறேன். அதே போலவே நம் நாட்டிலும் குடைகள் பொருத்தப்பட்ட தொப்பிகளைத் தொழிலாளர்களுக்கு அளிக்கலாம் என்று யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக திருப்பூரில் 250-க்கும் மேற்பட்ட பனியன் பாக்கடிகள் இருக்கின்றன. அனேகமாக அவை குடிசைத் தொழில்களாக இருக்கின்றன. இரண்டு மூன்று ஹார்ஸ் பவரை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் தங்கள் வீடுகளிலேயே பனியன் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். பனியன் உற்பத்தி செய்வதற்குப் பலர் உதவி செய்ய வேண்டும். பெண்கள் கோன் நூல் சுற்றி வருவார்கள். உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பனியன்களை சலவைத் தொழிலாளர்கள் எடுத்துப் போய் வெளுத்து வந்து தருவார்கள். பெண்களால் சுற்றப்படும் கோன் நூலுக்கு அவர்களுக்கு திண்பட அவர்கள் எவ்வளவு சுற்றினார்களோ அவ்வளவுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். பாக்கடில் இன்ஸ்பெக்டர்கள் சில சமயங்களில் இந்தப் பெண்களைப் பார்த்து விட்டு, இவர்கள் திண்படி வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் என எண்ணி, பல தொந்தரவுகளை பனியன் உற்பத்தி செய்கிற திரு தொழிலாளர்களுக்கு அளிக்கிறார்கள். ஆகவே இரண்டு மூன்று ஹார்ஸ் பவரை வைத்துக் கொண்டு குடிசைத் தொழில் போல் நடத்தப்படுகிற பாக்கடிகளுக்கு பாக்கடரி சட்டத்திலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் பாக்கடரி சட்டத்தை அமுல் நடத்தி அந்த பாக்கடிகள் வெண்டிலேஷன் உள்ளதாகக் கட்டப்பட வேண்டுமென்று சொன்னால், திருப்பூரில் பாதி வருஷத்திற்குமேல் ஒரே வெய்யிலாகத்தான் இருக்கும். அந்தச் சமயத்தில் ரோடு புழுதி எல்லாம் வெண்டிலேட் வழியாக உள்ளே வந்து துணிகள் அழுக்கடைந்து போகும். ஆகவே சிறிய பாக்கடரிக்கு எல்லாம் பாக்கடரி சட்டத்திலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

12-26 * **SRI M. PAKKIRISAMY PILLAI :** கனம் உதவி சபாநாயகர்
P.m. அவர்களே, சென்ற பட்ஜெட் விவாதங்களின்போது பல முக்கியமான பிரச்சினைகள் இங்கே எழுப்பப்பட்டன. தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை அளிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டங்களில் சில விதிகள் தொழிலாளர் முன்னேற்றத்திற்கு முரணாக இருப்பதை சர்க்கார் அறிந்து அவற்றை திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்று அங்கத்தினர்கள் சொன்ன யோசனையின்படி திரு. எம். வி. சுப்ரமணியம் அவர்களை ஒரு ஸ்டெஷல் அதிகாரியாக நியமித்து மெட்ராஸ் ஷாப் அண்டு எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டு ஆக்டை திருத்தி அமைக்கச் சொன்னார்கள். அவர் சில திருத்தங்களைச் செய்தார்கள். அந்த திருத்தப்பட்ட சட்டம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அதைப்பற்றி மந்திரி அவர்களைக் கேட்டால், அவர் “சிபார்சு செய்திருக்கிற திருத்தங்களை உடனே கொண்டுவர வேண்டுமென்பதில்லை. இது அகில இந்தியப் பிரச்சினை. இந்தியா முழுவதற்கும் இந்தப் பகுதி தொழிலாளர்களின் விஷயமாக ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்படும்” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் மத்திய அரசாங்கம் அந்தச் சட்டத்தை எப்போது கொண்டு வரும் என்பதை தெரியவில்லை. ஒரு வருஷத்தில் வருமா? ஐந்து வருஷங்களில் வருமா? என்பது ஒன்றும் தெரியவில்லை. கொண்டுவரப்படாமலும் இருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடமிருக்கிறது. திருத்தங்கள் உடனடியாகச் செய்யப்பட வேண்டுமென்று கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தாலும்கூட சர்க்கார் அதனை கவனிக்கவில்லை. இருக்கும்படியான சட்டங்களில் எந்த விதமான மாறுதல் செய்யவும் சர்க்கார் இஷ்டப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. மேலும் திரு. ஜீவானந்தம் சொன்ன மாதிரியாக இருக்கும்படியான சட்டங்களை உறுதியாக அமுல் நடத்தப் போவதாகக் கூறினாலும் கூட, அவை நல்ல முறையில் முன்னேற்றக் கருத்துடன் அமுல் நடத்தப்படாமலிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். உண்மையில் தொழிலாளர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கான வகையில் அந்தச் சட்டங்களை லேபர் கமிஷனரும், இதா சிப்பந்திகளும் அமுல் நடத்துவது இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும்.

20th March 1956] [Sri M. Pakkirisamy Pillai]

அவர்கள் திறம்பட வேலை செய்தால்தான் சட்டங்களை நன்றாக அமுல் நடத்த முடியும். நமது லேபர் கமிஷனர் ஆபீஸில் உள்ள ஆபீஸர்கள் திறமையானவர்கள். அவர்களை பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அவர்களால் வழி காண முடியாத, அவர்கள் கண சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்கள், லேபர் பகுதியின் மேலதிகாரிகள், மந்திரி உள்பட, நியாயத்தை கடைபிடிப்பதாக கானோம். அந்தச் சமயத்தில் பலத்த கட்டுப்பாடுள்ள சங்க மமைத்துள்ள தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் மூலம் பயமுறுத்தி தொழில் கோர்ட்டுக்குவிட இணங்கும்படி செய்கிறார்கள். ஆனால் சிறிய எண்ணிக்கையில் கம்பெனி தொழிலாளர்கள் அவர்கள் ஆத்திரம் பெருக விட்டு குமுறி அடங்கும்படியான நிலைமையிலிருக்கின்றனர்.

உதாரணமாக பக்ஷிஹராம் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொடுத்தார்கள். நோட்டீஸ் கொடுக்கும் வரையில் மேலதிகாரிகள் யாரும் அவர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளைக் கவனிக்கவில்லை. ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தம் செய்தபிறகுதான் தமக்கு ஒரு தொழில் கோர்ட்டோ, மத்தியஸ்தக் கோர்ட்டோ நியமிக்கப்பட்டது பார்த்திருக்கிறோம். இப்படி பெரிய முதலாளிகள் இந்த அதிகாரிகளை தங்கள் கையில் போட்டுக் கொண்டு தொழிலாளர்களுக்கு அவர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்ய முடியாமல் செய்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் சின்னஞ்சிறு சலுகைகள் கூடப் பெற முடியாதபடி செய்கிறார்கள். T.I. ஐக்கல் கம்பெனி போன்ற சிறிய பாக்டரி தொழிலாளர்கள் நியாயம் காண முடியாதபடி வேலை நிறுத்தத்திலேயே பல் கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றதையும் பார்க்கிறோம்.

இந்த மாதிரி நிலைமையில் தொழிலாளர்கள் இன்னும் எத்தனை காலம் இன்னல்களை அனுபவிப்பார்கள் என்பதை வருத்தத்துடன் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அத்துடன் வாழ்க்கை செலவினங்கள் இப்போது நாராசம் போல் ஏறிக் கொண்டிருக்கின்றன. வாழ்க்கை புள்ளி விவரங்கள் தயாரிக்கும் டிபார்ட்மெண்ட் வேண்டுமென்றே, முதலாளிகளுக்கு உதவி செய்யும்படியான நிலைமையில் புள்ளி விவரங்களை குறைந்த, ஒரு எல்லைக்குள் எப்படியாக தயாரிக்கும் முறையை அறிவிக்கிறார்கள் என்று சந்தேகிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அரசாங்க அதிகாரிகளில் அந்த டிபார்ட்மெண்ட்டு, சரியான கணக்கெடுத்து புள்ளி விவரங்களைக் கொடுக்கிறார்களா என்று கவனிக்க யாருமில்லை. இதன் விளைவாகத் தொழிலாளர்கள் சம்பள உயர்வு, பஞ்சப்படி இவைகளை இழந்து கஷ்டப் படுகிறார்கள். விலைவாசிகள் அதிகமானதிலிருந்து தொழிலாளர்களுக்கு கடன் பளுவு அதிகமாகிக் கொண்டே போய், தற்போது அந்தக்கடன் பளுவை சமக்க முடியாமல் திணறுகிறார்கள். கடங்காரர்கள் ஒவ்வொரு மாதமும், சம்பளத் தேதியன்று, மில் கேட்டிடமும், கம்பெனி கட்டிடங்களின் முன் காத்துக் கொண்டிருந்து, தொழிலாளர்களுடைய சம்பளப் பணத்தைப் பிடிங்கிக் கொண்டு போகும் காட்சியை பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறோம். இந்த கடன் பளுவை அவர்கள் சமாளிக்க சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது? விவசாயிகளுக்காக கொண்டு வந்த மாதிரி, தொழிலாளர்களுடைய கடன்களை ரத்து செய்ய ஒரு மார்டோரியம் கொண்டு வரமுடியுமா என்று பார்த்தால், அம்மாதிரி கொண்டு வர முடியாதென்று தெரிகிறது. பஞ்சப்படி அளவையும், சம்பள அளவையும் உயர்த்திக் கொடுக்கும் முறையிலும் அவைகளை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு என் அதிக போனஸ் அந்தக் தொழிலாளர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்க சர்க்கார் முயற்சிக்கக் கூடாதென்று கேட்கிறேன். அப்படி தனிக் சலுகையை லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் செய்து கொடுத்தால் தான் தொழிலாளர்களுக்கு உதவி செய்தவர்கள் ஆவார்கள், எப்படி இருந்த போதிலும் சென்ற வருஷம் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு நலன் எதுவும் செய்யவில்லை என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. PALANIYANDI : சபை நடத்த கோரமில்லை என்று தெரிகிறது. காங்கிரஸ் பெஞ்சில் கூட மூன்று பேர் தான் இருக்கிறார்கள்.

[20th March 1956]

DEPUTY SPEAKER : கோரம் இருக்கிறது—சபை நடத்த கோரம் இருக்கிறது.

SRI R. S. ARUMUGAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, தற்போது இந்தச் சபை முன் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் தொழில் மானியத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். மிக அநுபவம் வாய்ந்த அமைச்சர் அவர்கள், இந்த இலாகாவை பரிபாலித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். சமீபத்தில் தான் விவசாயிகளுடைய பாதுகாப்புக்காக சட்டங்கள் சர்க்கார் இயற்றி இருக்கிறார்கள். இன்னும் சில சட்டங்கள் இயற்றப்பட இருக்கின்றன. ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே சர்க்கார் ஓரளவுக்கு ஆலைகளில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளர்களினுடைய முன்னேற்றத்தைக் கருதி பாதுகாப்பு சட்டங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, தொழிலாளர் சமூகம், அதைக்குறித்து சந்தோஷப்பட்டு, அந்தச் சட்டங்களை செய்கிறவர்களுக்கு நன்றி பாராட்ட கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். என்னதான் இவ்விதமான சட்டங்கள் இயற்றியபோதிலும்கூட தொழிற்சாலைகளில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளர்களை சில காரணங்களைக் காட்டி வேலையினின்றும் விலக்கும் அந்த கஷ்டமான நிலை அகன்றதாகத் தெரியவில்லை, சில சந்தர்ப்பங்களில் கஷ்டத்தை அநுபவித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள்.

தொழிலாளர்களை வேலையை விட்டு லேசான முறையில் நீக்க முடியாமல் சட்டம் இருந்தும் கூட, இன்று முதலாளிகள் அவர்களை சில காரணங்களைக்காட்டி வேலையிலிருந்து நீக்கிறார்கள் என்பது கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியாதது அல்ல. தொழிற்சாலையில் ஒரு சிறு தவறு செய்ததாகவும், யாருடையது சண்டை போவதாகவும், ஒரு தொழிலாளி மீது குற்றஞ் சாட்டி வேண்டுமென்றே காரணங்காட்டி, அவர்களை நீக்குவதற்கு சாதகமாக சட்டம் இருப்பதாக அறிகிறேன். ஒரு முதலாளி தனக்கு சாதகமாக இல்லாத தொழிலாளி மீது குற்றங்களை சுமத்தி, அந்தக் சாட்சியங்களை தயாரித்து விசாரணை செய்து, அந்த முதலாளியே அந்த தொழிலாளியை நீக்கி விடலாமென்ற சட்டம் இருப்பதால், அந்த முதலாளி தொழிலாளர்களை வெகு சலபமாகவும், லேசாகவும் வேலையிலிருந்து நீக்கி விடுகிறார்கள். இந்த மாதிரி, முதலாளிகள், தொழிலாளிகளை வேலையிலிருந்து நீக்கினதின் காரணமாக திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அநேக தொழிலாளர்களை வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். எனவே தொழிலாளர்களை லேசாக வேலையை விட்டு நீக்கும் ஷரத்தை சட்டத்திலிருந்து எடுத்து விட்டு, அவ்வித காரியம் செய்யாத நிலைமையை கனம் அமைச்சர் காலத்திலேயே உண்டாக்க, ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு தடவை தள்ளப்பட்ட தொழிலாளி, மேற் கொண்டு நடவடிக்கை எடுத்து அந்தத் தொழிலை பெறுவது என்றால் அவர்களுக்கு மிகக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சாப்பாடு இல்லாமல் ஏழைகளாக கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, அவர்கள் எவ்வாறு தனிப்பட்ட முறையில், முதலாளிகளின் மேல் நடவடிக்கை எடுக்க முன் வர முடியும்? இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தொழிற் சங்கங்கள் சில காரியங்கள் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. சில இடங்களில் தொழிலாளர்களுடைய வறுமையை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு சில அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் தொழிலாளர்களை தப்பான வழியில் திருப்பி விட்டு, முதலாளிகளுக்கும், சர்க்காருக்கும் விரோதமாக நடக்கும்படி செய்து விடுகிறார்கள். இது எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து ஆரம்பத்திலேயே ஒரு தொழிலாளி லேசாக நீக்க வழியில்லாத வரையில் சட்டத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தற்போது விவசாயிகள் சம்பந்தமாக 60, 40 வாரம் என்று சட்டம் வருவது போல், தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு கணிசமான அளவில் சம்பளம் கொடுக்கும் நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டும். மற்றும் தற்போது ஒரு தொழிலாளிக்கு அடிப்படை சம்பளம்

20th March 1956] [Sri R. S. Arumugam]

இவ்வளவு இருக்க வேண்டுமென்று சட்டம் இருந்தாலும் அநேக முதலாளிகள் அதை அமுல் நடத்துவதில்லை. திருநெல்வேலி தாலுக்காவில் நடைபெறும் மில்லில் தொழிலாளர்களுக்கு அடிப்படைச் சம்பளம் கொடுக்கப்படுவதில்லை எனத் தெரிகிறது. இது சம்பந்தமாக எவ்வளவோ மனுக்கள், மகஜர்கள் அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்கள் கொடுத்தும், முதலாளியோ, சர்க்காரோ அவைகளை கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. தற்போது அந்தத் தொழிலாளர்கள் ஒரு போராட்டம் நடத்த வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நிலைமையைவிட்டு விடாது சர்க்கார் அந்தக் காரியத்தில் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அநேக சந்தர்பங்களில் முதலாளிகள், சர்க்கார் உத்தரவுகளுக்கு கீழ்ப்படிந்து நடப்பதில்லை என்று சொல்லப்பட்டு வருகிறது. சில நேரங்களில் தொழில் கோர்ட்டு தீர்ப்புக்கும் பணியாற்றும் முதலாளிகள் மீறுகிறார்கள் என்பதும் தெரிகிறது. அப்படி மீறும் முதலாளிகளின் பேரில் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். எத்தனையோ தொழிலாளர்கள் சிறு சிறு தவறுதல்களுக்காக, அல்லது சட்டவிரோதமான காரியங்கள் செய்த தற்காக, சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். சில சமயங்களில் தாங்கள் அறியாது செய்த குற்றங்களுக்காகக் கூட தொழிலாளர்கள் சிறைக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். முதலாளிகளில் அநேகர் சட்டத்தை மீறுகிறார்கள். அவர்களை கட்டுப்படுத்த ஏன் சர்க்கார் சரியான முறையில் நடந்துகொள்ளக் கூடாது? ஏதாவது ஒரு முதலாளி சரியான முறையில் சட்டதிடங்களுக்கு அடங்கி நடக்கவில்லை என்றால் அவரின்மேல் உடனடியாக தக்க நடவடிக்கை எடுக்கும் முறையில், முறையாக சர்க்கார் நடக்கவேண்டுமென்று ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

சில தொழிற்சாலைகளில் முதலாளிகள் ஏராளமான ரிசர்வ் பண்ணை வைத்திருக்கிறார்கள். அதை சரியான முறையில் பயன் படுத்துவதில்லை. Simpson கம்பனிக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் ரிசர்வ் பண்டு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த கம்பனியில் தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்கள் கோடம்பாக்கம் முதலிய தூர இடங்களிலிருந்து வந்து வேலை செய்கிறார்கள். இவர்கள் இப்படி தூரமான இடங்களில் குடி இருப்பதால் அவர்கள் சரியான நேரத்திற்கு வேலைக்கு வர முடியாமல், அதன் காரணமாக பல தொல்லைகளுக்கு உள்ளுகிறார்கள். இதை எல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து இந்த தொழிலாளர்களுக்கு குடி இருக்க தொழிற்சாலை பக்கத்திலேயே மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கும் உதவி நிதியையும், ரிசர்வ் நிதியையும் பயன் படுத்தி வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கும்படி ஏன் நம் சர்க்கார் அம் முதலாளியை வற்புறுத்தக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். இவ்விதமான காரியங்கள் செய்யவேண்டுமென்று முதலாளிக்கு அழுத்தம் திருத்தமான தாக்கீது சர்க்கார் அனுப்பவேண்டுமென்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவ்விதமாக எல்லாம், சர்க்கார் செய்யாவிடால் நாட்டில் சோஷலிச சமுதாயம் எப்படி. ஏற்படமுடியும்? சோஷலிச சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தி ஓரளவுக்காகவது ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசமில்லாத நிலைமையில் ஓர் சுபீட்சநாடாக ஆக்க சர்க்கார் பொருப்பெடுத்து கடமையை சிறந்த முறையில் செய்யவேண்டுமென்று ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

கோயம்புத்தூரை சேர்ந்த கனம் குப்புசாமி அவர்கள் பேசும்போது, ஆலை முதலாளிகள் பல தொழிலாளர்களை பல வருஷங்களாக தற்காலிகமாக என்று வேலையில் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே அந்த நிலைமை பல இடங்களிலே இருக்கிறது. அதுவேல்லாம் நமக்கு தெரியாததல்ல. அந்த அளவுக்கு முதலாளிகள் தப்பித்துக்கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமையை நாம் ஏன் உண்டாக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலைமையை உடனடியாக பரிசீலனை செய்து, முதலாளிகளை வற்புறுத்தி அவர்களை நிரந்தரமாக நியமிக்கக்கூடிய தன்மைமை கண்டிப்பாக செய்யவேண்டும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பல தொழிலாளர்கள் இருப்பதற்கு வீடு இல்லாது வெகு

[Sri R. S. Arumugam] [20th March 1956]

தூரத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது மத்திய சர்க்காரிலிருந்து ஏராளமான பண உதவி வருகிறது. பாதித் தொகைக்கூட வீடு கட்டுவதற்கு உதவித் தொகையாகக்கொடுக்க அவர்கள் சம்திப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகவே எல்லா தொழிலாளர்களுக்கும் கிட்டத்தட்ட எங்கே அவர்கள் வேலை செய்கிறார்களோ அதற்கு அருகாமையிலேயே இருக்கக் கூடிய நிலத்திலே வீடுகட்டக்கொடுக்கவேண்டும் என்ற முறையை கட்டாயமாக வற்புறுத்தி, மில் முதலாளிகள் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சென்னை அரசாங்கம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே என்னவெல்லாம் செய்யவேண்டுமோ அதை செய்கின்ற காரியத்திலே முன் நிற்கிறது. ஆகவே அந்த நல்ல பெயரை இந்த விஷயத்திலும் அனுபவம் மிகுந்த அமைச்சரவர்கள் செய்து காட்டுவேண்டும் என்று தெரி வித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-44
p.m.

SRI K. T. RAJU : கனம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே! காலேயிலிருந்து பல அங்கத்தினர்கள் தங்களுக்குடனாக நல்ல முறையிலே எடுத்துக் கூறி இருக்கிறார்கள். கலட்சியாக பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஆறுமுகம் அவர்கள்கூட இந்த மானியத்தை வரவேற்றாலும் முதலாளிகளின் மேல் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளைப் பற்றியெல்லாம் கொஞ்சம் கடுமையாக எடுக்க வேண்டும் என்பது பற்றியும் பேசினார். எங்களை பொருத்த வரையிலும் சென்ற வருஷத்திலே நம்முடைய லேபர் டிபார்ட்மெண்டிலே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் ஓரளவு முன் வந்து இந்த பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்கு முயன்றிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நாங்கள் வரவேற்கிறோம். கடந்த 4 ஆண்டு காலமாக சட்ட சபையிலே தொழிலாளர் பிரச்சனையை எடுத்து எதிர்க்கட்சி தரப்பிலே பேசுகிற நேரத்திலே சர்க்கார் தரப்பில் குறிப்பாக லேபர் டிபார்ட்மெண்டில் முயற்சி தீவிரமாக எடுக்கப்படவேண்டும்; தொழிலாளர்களுடைய விஷயங்கள் வருகின்ற நேரத்திலே தாமதமாக நடவடிக்கை எடுக்கின்ற காரணத்தால் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னோம். அதை அனுசரித்து ஓரளவு அவர்களுடைய தரப்பில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு பல பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது தொழிலாளர்களுடைய மாபெரும் முயற்சிக்கு பின் எதையும் நாங்கள் உணர்கிறோம். அதே சமயத்தில் சர்க்கார் தனிப்பட்ட முதலாளிகள் நடத்துகின்ற தொழில்களிலே ஏற்படுகின்ற தொழில் சச்சரவுகளை தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும் என்று மற்றவர்களுக்கு சொல்வதைப் போல் சர்க்காரே நேரடியாக நடத்துகின்ற பல தொழில்களை இன்றையதினம் உள்ள சிக்கல்களையும், தகராறுகளையும் தனிப்பட்ட முதலாளிகள் பார்ப்பார்களையானால் என்ன நினைப்பார்கள். நம்முடைய லேபர் ஆபீஸர்களும், லேபர் கமிஷனர்களும், தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், அந்த தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கு யோசனை சொல்லப்போகின்ற நேரத்திலே அவர்கள் திருப்பி நம்மை கேட்பார்கள் “பாருங்கள், சென்னையிலே இருக்கக்கூடிய ஆஸ்பத்திரி தொழிலாளர்கள் 10 தினங்களாக பாட்ஜுகளை அணிந்து கொண்டு 10 ரூபாய்க்கும் குறைந்த சம்பளம் இருக்கிறது, கூட்டிக் கொடுங்கள் என்று போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; ஒரு பக்கம் மின்சாரத் தொழிலாளர்கள் அடிப்படை சம்பளம் ரூ. 18 ஆனால் தனி நபர்கள் நடத்தக்கூடிய கம்பெனிகளிலே முதலாளிகள் கொடுக்கும் சம்பளம் ரூ. 30, மற்றொரு பக்கம் நகர சபை தொழிலாளர்கள் நேரடியாக அரசாங்கத்தின் கீழ் இல்லாவிடாலுங் கூட, அவர்களுடைய பிரச்சனை தீர்க்கப்படாமலேயே இருக்கிறது. அதே போல் பல்லாயிரக்கணக்கான நகரத்திலே இருக்கக் கூடிய பஸ் போக்குவரத்து தொழிலாளர்கள். இப்படி சர்க்கார் நேரடியாகவோ அல்லது சர்க்காரின் கீழ், உத்தரவுக்கு கீழ் நடக்கும் இதர ஸ்தாபனங்களிலேயோ இருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களில் குறைந்த பட்ச கோரிக்கைகளை கவனிக்க சர்க்கார் தயாராக இல்லை என்றால் தனிப்பட்ட முதலாளிகள் நடத்துகிற தொழில்களில் ஏற்படுகின்ற தகராறு பார்த்து மந்திரியை பார்த்து கேட்காவிட்டால் கூட வெளியிலே சொல்வார்கள் நம்மை போனால், லீவ் கொடுங்கள் என்று சொல்கின்றார்களே என்ன நியாயம்” என்று. ஆகையினாலே இன்றைக்கு சர்க்கார் நடத்துகிற தொழில் நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடிய சாதாரண தொழி

20th March 1956]

[Sri K. T. Raju]

லாளர்களின் குறைந்தபட்ச கோரிக்கைகளை உடனடியாக கவனிக்கவேண்டும். அந்த பிரச்சனைகளை தீர்க்கவேண்டும். ஆகவே இன்றைய தினம் ஆஸ்பத்திரி தொழிலாளர்களைப் பற்றி சொன்னால் அதற்கு சம்பந்தப்பட்ட மந்திரி தான் பொறுப்பாளி என்றுலுங்கூட அவர்கள் தொழிலாளர்கள், அவர்களுடைய பிரச்சனையை கவனித்து அதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்கவேண்டும். அதே மாதிரிதான் மின்சார தொழிலாளர்களைப் பற்றியும், நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருக்கக்கூடிய ஹோட்டல் தொழிலாளர்களைப்பற்றியும். ஹோட்டல் தொழிலாளர்கள் இப்பொழுது தொழில் சட்டத்தின் கீழேயும் இல்லை, ஷாப் சட்டத்தின் கீழேயும் இல்லை. அவர்களுக்காக உடனடியாக ஒரு சட்டத்தை கொண்டு வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். கனம் அமைச்சரவர்களும் செய்து கொண்டிருப்பதாக சொன்னார்கள்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே புதிய வேலை வாய்ப்புகளை செய்து கொடுக்கப் போவதாக சொல்கிறோம். என்னுடைய கருத்தில் ஏற்கனவேயுள்ள தொழிலாளர்களின் வேலை போகாமல் இருப்பதற்கு முதலில் வகை செய்தாகவேண்டும். நினைத்தால் பழிவாங்குவது, suspend செய்வது, வேலையிலிருந்து நீக்குவது போன்ற நடவடிக்கைகள் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் தொடர்ந்து நடக்குமேயானால் தொழிலாளர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஒரு சமூகமான உறவு இருக்காது. எதற்கு வேலை நிறுத்தங்கள் அதிகம் நடந்திருக்கின்றன என்பதற்கு புள்ளி விபரங்களை எடுத்துக்கொண்டால், பழிவாங்குதல், வேலையிலிருந்து நீக்குதல், சஸ்பெண்டு செய்தல், இவைகளுக்காகத்தான் வேலை நிறுத்தங்கள் நடந்திருக்கின்றன என்பதும் தெரியும். இந்த மாதிரி முதலாளிகள் நினைத்தால் தொழிலாளர்களை வேலையிலிருந்து நீக்குவது என்ற ஆயுதத்தை நினைத்தபோது பிரயோகப்படுத்துவதற்கான ஒரு ஆயுதத்தை இந்த முதலாளிகள் கையிலே விட்டு வைப்பது இந்த நாட்டுக்கு பலன் அளிக்காது. பெரிய அபாயம் வரும். ஆகையினாலே, நாம் கொடுக்க வேண்டிய முதல் பாதுகாப்பு இன்றைக்கு அவர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலுக்கு எந்த விதமான ஆபத்தும் இல்லை என்ற உத்தரவாதம் தான்.

அடுத்தபடியாக பல சிறு தொழில்கள் நடத்தப்படுகின்ற இடங்களிலே நூற்றுக்கணக்கானவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கி விடுகிறார்கள். இப்பொழுது திண்டுக்கல்லிலே இருக்கக்கூடிய ஒரு மாட்ச் பேடரியில் 90 பேரை நிறுத்திவிட்டார்கள். அவர்கள் உற்பத்தி செய்த சரக்கு மார்க்கட்டிலே தங்கிக்கிடக்கிறது. ஆகையினாலே அவர்களை வேலையிலிருந்து நிறுத்தி விட்டோம் என்கிறார்கள். ஆனால் அங்கே இருக்கிற தொழிலாளர்கள் இருக்கிற வேலையை பங்கு போட்டுக் கொள்கிறோம், 6 நாள் வேலை 3 நாளைக்கு போதும், கிடைக்கிற கூலி போதும் என்று கோரிக்கை வைத்துக் கொண்டிருக்கிற நேரத்திலே நம் லேபர் ஆபீசர் உடனே அதில் தலையிட்டு முதலாளிக்கு எதில் எந்த விதமான நஷ்டமும் கிடையாது.; எல்லா தொழிலாளர்களும் பங்கு போட்டுக்கொண்டு வேலை செய்தால் முதலாளிக்கு என்ன ஆட்சேபம் இருக்க முடியும் என்று உடனே அவர் சமரசம் செய்து இருக்க வேண்டாமா?

ஈரோட்டிலே நடேசர் மில்ஸ் இருக்கிறது. அதிலே 75 பேரை நிறுத்தி விட்டார்கள். பிறகு 20 பேருக்கு வேலை கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாக்கி 50 பேர் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். எல்லா தொழிலாளர்களும் “rotation” அடிப்படையிலே வேலை செய்கிறோம், மாதம் 13 நாள், 12 நாள் இருந்தால் போதும் என்று சொல்கிறார்கள். கோயம்புத்தூர் லேபர் ஆபீசர் கூட ஒரு ரிப்போர்ட் அனுப்பி இருக்கிறார். ஆனால் முதலாளி ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்கிறார். ஆகவே இன்றைக்கு இந்த மாதிரியான நிலைமையெல்லாம் கவனிக்கின்ற நேரத்தில் ஒரு உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதை இந்த சபையிலே உள்ள அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள்.

மேலும் தொழில் தகறருகளோ, தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களோ, வேலை நிறுத்தங்களோ தனிப்பட்ட தலைவருடையவோ அல்லது தனிப்பட்ட ஸ்தாபனத்தினுடைய தூண்டுதலாலோ நடப்பதில்லை.

[Sri K. T. Raju]

[20th March 1956]

தொழிலாளர்களுக்கு தெரியும். வேலை நிறுத்தத்தின் கஷ்டங்களை நல்ல முறையிலே தொழிலாளர்கள் உணர்ந்து இருக்கிறார்கள். பத்து நாளைக்கு சம்பளம் போகும், கஷ்டங்கள் வரும் என்பது தெரியும். ஆகவே தொழிலாளிகள் தனிப்பட்ட நிலைவரோ, கட்சியோ சொல்கின்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஒரு பொது வேலை நிறுத்தத்திலே இறங்க முடியாது. எல்லா முயற்சிகளும் செய்து வேறு வழியில்லை என்ற பிறகுதான் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய கடைசி நேரத்திலே ஏதாவது ஒரு முயற்சியிலே இறங்குகிறார்கள். ஆகையினால் இன்றைக்கு ஒரு சிலர் தூண்டுதல் காரணத்தால்தான் இப்படிப்பட்ட வேலை நிறுத்தம் நடக்கின்றது என்ற மனோபாவம் நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு மாற வேண்டும். இதற்கு அடிப்படையான காரணம் என்ன? போனஸ். போனஸ் என்பது ஏதோ முதலாளி மனமுவந்து அவருடைய மனிதாபிமானத்தாலே கொடுக்கப்படுவது என்று சொல்லப்படுகிறது. எங்களை பொருத்த வரையிலும் போனஸ் என்பது கொடுப்பதா சம்பளம். தொழிலாளருடைய உழைப்பினாலே கிடைக்கும் மூலதனத்திலே ஒரு பகுதியை தொழிலாளி கேட்பது. முதலாளி மனமுவந்து கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற மனோபாவம் இருப்பதால்தான் இப்படிப்பட்ட தகராறு வருகிறது. ஆகவே தோட்ட தொழிலில் 1952-53 வருஷ போனஸ் இன்றைக்கும் கொடுபடவில்லை. “உபாசி” இந்த பிரச்சினையை மூன்று வராமாக பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்களாம். இன்னும் எத்தனை வாரம் பேசுவார்களோ தெரியவில்லை. ஆகவே எப்பொழுது முடியுமோ அந்த கோர்ட் என்று தோட்ட தொழிலாளர்கள் கவலைப்படுகிறார்கள். இந்த போனஸ் பிரச்சினையே தொழிற்சங்கம் கொண்டும்கூட முதலாளிகள் கேட்கப் போகிறதில்லை. சர்க்கார் சொன்னாலும் கேட்கப் போகிறதில்லை. கடைசியிலே தொழிலாளர்கள் தங்களது உரிமைகளைப்பற்றி ஏதாவதொரு போராட்டத்தில் இறங்கவேண்டிய நிலைமைதான் வரும்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

முதலாளிகள் பத்தாயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை தொழில் துறையில் மூலதனமாகப் போட்டு தொழில்களை நடத்திவருகிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளர்களுக்கு கொஞ்சம் அதிகமாக சம்பளமோ, போனசோ கொடுக்கவேண்டுமென்றால் அவர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இதைத்தான் கனம் அங்கத்தினர் ஜீவானந்தம் பேசிய காலத்தில் குறிப்பிட்டார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு 9 சதத்திலிருந்து, 10 சதமாக கொடுக்கவேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு மனம் வருவதில்லை. சட்டரீதியாக தொழிலாளர்கள் எந்த விதமான முயற்சி செய்தாலும் எந்த விதமான சமரசத்திற்கும் வருவது கிடையாது. சாதாரணமாக ஒரு சதம் அதிகமாக கொடுக்கவேண்டுமென்றாலும்கூட அவர்கள் ஒத்துவர மறுக்கிறார்கள். முக்கியமாக தொழில் கோர்ட்டு அளிக்கும் தீர்ப்பின்படி எத்தனையோ தொழிலாளர்கள் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள், எத்தனையோ தொழிலாளர்கள் சிறைக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் முதலாளிகள் தவறு செய்துவிட்டால், அதீதரீப்பின்படி நடக்க மறுக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எதற்கெடுத்தாலும், வான்கள் போலீஸ் பந்தோபஸ்துகள் இருப்பதனால்தான், அவர்கள் சட்டத்தை மீறுவதற்கு தைரியம் அதிகம் உண்டாகிறது. அரசாங்கம் தொழிலாளர்கள் பக்கமும் இருந்தால், இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் நிறைவேறுவதற்கு அவர்கள் உதவியாக இருப்பார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற ஆண்டிலே லேபர் டிபார்ட்மென்ட் மிக நல்ல முறையிலே நடந்து வந்தது என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. RATNAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் தொழில் மான்யத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இந்த நடு சுதந்திரம் அடைந்த போதிலும் வெள்ளையன் காலத்தில் இருந்ததை விட ஏழை எளியவர்கள் ஆக இருக்கும் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காக சட்ட திட்டங்கள், தலைவர்கள் இருந்தாலும் கூட அவர்கள் அரசியல் அதிகாரங்களுக்குட்பட்டவர்களாக

20th March 1956]

[Sri A. Ratnam]

இருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில் முதலாளிகள் எல்லாவித சௌகரியங்களைப் பெருவதற்கு வழி இருக்கிறதே தவிர, தொழிலாளர்கள் வாழ முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். மேலும் சட்ட திட்டங்களெல்லாம் முதலாளிகளின் பாதுகாப்பாக, ஆலை முதலாளிகள் அதிகமாக இயந்திர சாதனங்களைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்கும், அதன் மூலம் தொழிலாளிகளை அதிக மாக்கிக்கொண்டு, அதிகமான பணம் சம்பாதிப்பதற்கும், கடன் மானியம் வழங்குவதற்குமாகத்தான் சர்க்கார் இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு ஒருவிதமான நன்மையும் ஏற்படுவதில்லை. மத்திய அரசாங்கம் அளிக்கப்படும் மான்யத்தில் தொழிலாள மக்களுக்கும், தொழில் அபிவிருத்திக்கும் பயன் படுத்தினால் நலமாக இருக்கும். இதுதான் அவர்களுக்கு செய்யும் நன்மையே தவிர, முதலாளிகளுக்கு கடன் மான்யம் வழங்குவதினாலும், அவர்களின் பணம் பெருக்கத்திற்கு உதவி செய்வதாலும், தொழிலாளிகள் எந்தவிதமான நன்மையும் அடைய முடியாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஆங்கிலேயன் ஆட்சி புரிந்த காலத்திலே தொழிலாளர்களுக்கான வீட்டு வசதி, கல்வி வசதி, சுகாதார வசதி, ஆஸ்பத்திரி வசதி, முதலியவைகள் செய்துக்கொடுத்தான். ஆனால் இப்பொழுது இருக்கும் முதலாளிகள் தொழிலாளர்களுக்கு குறைவான சம்பளமும், வீட்டு வசதி, கல்வி வசதி, சுகாதார வசதி முதலியவைகளைச் செய்து கொடுக்காமல், அவர்களை வாட்டி வதைத்து ரத்தத்தைப் பிழிந்தெடுக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் முதலாளிகளுக்கு கடன் மான்யம் கொடுத்து சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளர்கள் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாங்கிக் கொண்டிருந்த கூலியைத் தான் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கம் அளிக்கும் மான்யத்தை தொழிலாளர்களுக்கு சௌகரியங்கள் செய்துகொடுப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தும் படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இத்தொழிலாளர்களின் கூலியை நிர்ணயிப்பதற்கும், தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய சிறகில காரியங்களைச் செய்வதற்கும் அவ்வப்போது பரிசீலனை செய்வதற்கும் ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதிலே அவர்களுடைய போனஸைப்பற்றியும் யோசிப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். தொழிலாளர்களினுடைய லீவு, வீட்டு வசதி முதலியவைகளை கவனிப்பதற்கு ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டியை ஏற்படுத்துவது அவசியம் என்று கூற விரும்புகிறேன். இன்னும் இப்பொழுது கொண்டுவரப்போகும் நில்சீர்த்திருத்தச் சட்டத்தில் விவசாயிக் கூலிகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும். நடுத்தர தார்கள் மூன்று பங்கை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டும், ஒரு பங்கை விவசாயிக் கூலிகளுக்கு கொடுத்துவிடுகிறார்கள். நியாயமான கூலி பண்ணையாட்களுக்குக் கொடுப்பது கிடையாதது அவர்களுடைய கஷ்டத்தை தீர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் வழிசெய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் மூலம்தான் பிராமணர்களும் மற்றவர்களும் மேம்பாடு அடைகிறார்கள். அத்தொழிலாளிகள் தோலை தனியாக உரித்தெடுத்து பதனிடப் பக்குவப்படுத்தினால்தான் வியாபாரிகள் அதை நல்ல விலையில் விற்கமுடியும். இத் தோல் ஏற்றுமதி வியாபாரத்தின் மூலம் பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய்கள் சம்பாதிக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில் தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்கள் மொத்தம்-50 ஆயிரம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு போதிய வீட்டு வசதி, கல்வி வசதி, சுகாதார வசதி முதலியவைகள் செய்துக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆதலால் இந்த விஷயங்களின் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். அதே சமயத்தில் தொழில் முதலாளிகளுக்கு தொழில் நடத்துவதற்கு வேண்டிய கடன் மான்யம் கொடுக்கிறார்கள், இன்னும் எல்லாவித சலுகைகளும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் அரசாங்கம் இந்தத் தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் அஸட்சியமாக இருந்து அவர்களை உதாசீனம் செய்யக்கூடாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[Sri A. Ratnam]

[20th March 1956]

மேலும், நிறைய ஹரிஜனங்கள் வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். “எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சு ஆபீஸ்” ல் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள். சென்னை ஸெக்ரடேரியட்டில் வேலை பார்க்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு அளிக்கப்படுவதில்லை. அங்கே ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவர் கூட ஸ்பரிண்டென்டாகவோ, கக்ஜெட்டெட் உத்தியோகஸ்தராகவோ இல்லை. அங்கே ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மகன் தான் இருக்கிறான் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அவன் கூடப் புறக்கணிக்கப்படுகிறான். இந்த மனப்போக்குடன் ஹரிஜனங்கள் கண்காணிக்கப்படுகிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு சர்க்கார் உத்தியோகங்களில் 16 சத விதிக் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படவேண்டும் என்று அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லியிருந்தாலும் கூட, அப்படிச் சொல்லியிருப்பது இன்று மிலேச்சத்தனமாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அது இன்றைக்கு அமல் நடத்தப்படவில்லை. சர்க்கார் இலாக்காக்களில் ஹரிஜனங்களுக்குப் போதிய உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்படுவதற்கு ஹரிஜன நலக் கமிட்டி ஓராண்டு காலத்திற்கு முன்பு சிபாரிசு செய்திருந்தாலும் கூட, அந்த சிபாரிசு இன்றைக்கு அமல் நடத்தப்படவில்லை. இன்றைக்கு மத்திய சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு தபால் இலாகா, ரயில்வே இலாகா முதலிய இலாக்காக்களில் உத்தியோகங்கள் வழங்கி வருகின்றன. அதே மாதிரி சென்னை சர்க்காரும் போக்குவரத்து இலாகா, மின்சார இலாகா முதலிய இலாக்காக்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு நிறைய உத்தியோகங்கள் வழங்கவேண்டும். அரசியல் சட்டத்தில் குறிப்பிட்ந்ளபடி 16 சத விதிக் சர்க்கார் உத்தியோகங்கள் ஹரிஜனங்கள் பெறும் வரையில், நிறைய ஹரிஜனங்களுக்கு உத்தியோகங்கள் வழங்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அனேக தொழிற்சாலைகளில் ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை இல்லை. அவர்களுக்கு அங்கே வேலை கிடைக்கச் செய்வதற்கு சட்டத்திலேயோ, சட்ட திருத்தத்திலேயோ வழி வகைகள் இல்லை.

MR. SPEAKER : The hon. Member's time is up.

* SRI K. T. SREEDHARAN : Mr. Speaker, Sir, this Government cannot claim to have solicitude for workers' welfare. They have failed to implement most of the directive principles of State policy laid down in the Constitution for the purpose. Nothing substantial is done to secure the right to work. Many a lakh of people are unemployed even according to the Government's own calculations. The number of underemployed people is incalculable. The question of unemployment and underemployment of women is hardly paid any attention to. No attempt has been made to secure to women equal pay for equal work. The Constitution directs the State to endeavour to secure to all workers, industrial and agricultural, a living wage and conditions of work ensuring a decent standard of life. The tripartite conference of 1947 agreed to ensure to industrial workers a fair wage. But the Government got enacted only the minimum wage law which has been brought into operation haltingly in selected industries. The tripartite conference of 1947 agreed to labour's share in the profits of industry. But no attempt has so far been made by this Government to implement this agreement. The workers' right to strike is unduly curtailed and in almost all cases, strikes are ruthlessly suppressed and the workers are brutally be laboured by the Police. I.N.T.U.C. unions are sponsored by the Congress and they function merely as a liaison between the Government and the capitalists. They are Government unions and tend to function as 'company unions'. These are my general observations about the Government's policy regarding labour.

20th March 1956] [Sri K. T. Sreedharan]

Now I wish to bring to the notice of the Government the great crisis that is enveloping the hosiery industry in Malabar. The Commercial Textile Corporation of Cannanore is a hosiery factory and has been closed for want of work. All other hosiery factories in Cannanore, viz., Chenoli Hosiery Factory, Express Knitting and Hosiery Factory, Britannia Hosiery Factory, and the Taj Mahal Hosiery Factory are now not able to give full work to the workers. For a week, the workers are getting not more than three days' work now. The hardship of the workers in this industry has been brought to the notice of the Government many times. I would request the Government and the Hon. the Minister to apply their mind to the hard situation that is enveloping this industry and save it from ruin.

About 22 workers of the Commonwealth Weaving Factory at Cannanore have been discharged by the management under the superannuation scheme. These workers have put in their claim petitions for retrenchment benefits and the Commissioner of Labour after a prolonged enquiry has recommended to the Government to take proper action in the matter under the Revenue Recovery Act. May I request the Hon. the Minister to see that action is taken without any further delay? The workers were discharged more than two years ago.

The hardship of workers in the Handloom Factories in Malabar is due to the fact that they are paid very low wages now. The Government have not taken any steps to see that the wage cut that had been affected previously due to slump in the handloom market is restored. Immediate steps should be taken in this matter also.

Regarding the working of the Works Committees I should like to draw the attention of the Government to the fact that they are not useful at all. Even in the matter of the constitution of these Committees irregular practices are followed by the managements. For example the recent formation of the works committee in the Western India Plywood Factory, Baliapatam, has been very irregular and illegal and this has been brought to the notice of the Government. I request that necessary enquiry should be instituted in this respect and the irregularities remedied.

Thank you, Sir.

* **SRI P. G. MANICKAM :** மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனக்கு முன் பேசிய பலர் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலைமையைப்பற்றி மிக விளக்கமாகப் பேசினார்கள். தோட்டத் தொழிலாளர்களைப்பற்றி நானும் சில விஷயங்கள் கூற விரும்புகிறேன். தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களாக இருப்பவர்களில், ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றெல்லோரும் ஹரிஜனங்களாவார்கள். அவர்களுடைய குறைபாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் தக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சுமார் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு தோட்டங்களிலே எந்த சங்கமோ அல்லது எந்த அரசியல் கட்சியின் நடவடிக்கைகளோ இருந்ததில்லை. பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு எந்த அரசியல் கட்சியும் இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடம் சென்றதில்லை. சுமார்

1-10
p.m.

[Sri P. G. Manickam] [20th March 1956]

10 அல்லது 15 வருஷங்களுக்கு முன்பு நானும் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியாக இருந்தேன் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அந்தக் காலத்தில் எந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சங்கமும் இல்லை. ஆனால் பத்து வருஷ காலத்திற்குள் எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய சங்கத்தில் நுழைந்து, இந்த ஏழை ஹரிஜனத் தொழிலாளர்களை சின்னாபின்னப்படுத்திவிட்டார்கள். ஆகவே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இன்றைக்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்தத் தொழிலாளர்களுடைய குறைகளை அறிந்து அவற்றைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கவர்ன்மென் டாரை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய ஒரு சட்டசபை உபகேள்வியில் கூட, “இன்றைய தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலை மிகவும் கேவலமாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பப் பள்ளிப் படிப்பு வசதிகள் கூட சரிவர செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. தோட்ட முதலாளிகள் மூலமாக அவர்களுடைய படிப்புக்கு வசதி செய்து தரவேண்டும். மற்ற இடங்களில் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு புஸ்தகங்கள், துணிமணிகள் முதலியவைகள் இலவசமாகக் கொடுக்கப்படுவது போல தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் அவை இலவசமாகக் கொடுக்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டப்படி ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு கொடுக்கப்படுவது போல, தோட்ட முதலாளிகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு கொடுக்கும்படி செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னேன். அந்தக் கோரிக்கையையெல்லாம் கவனிக்கிறேன் என்று கனம் நீதி அமைச்சர் அவர்கள் அவ்வப்போது சொன்னார்கள். அவற்றை கவனிக்க வேண்டுமென்று நான் மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு 55 வயது ஆனவுடன் அவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி நாம் நன்றாக சிந்திக்க வேண்டும். தேயிலைத் தோட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் இந்தத் தொழிலாளர்களே. அவர்கள் ரத்தத்தைச் சிந்தி, நிலத்தைப் பண்படுத்தித் தோட்டமாக்கிறார்கள். முதலாளிகளாகிய ஆங்கிலேயர்கள் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை வாரிக் கொண்டு போகிறார்கள். அவர்கள் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள். ஆனால் அதே சந்தர்ப்பத்தில், 55 வயதானவுடன் தோட்டத் தொழிலாளர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகிறான். அதன் பிறகு வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு அவனுக்கு எந்தவிதமான நிதியும் இல்லை. ஆகவே தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு அவசியம் “பிராவிடெண்ட் பண்டு” வசதி அளிக்கவேண்டும். அவர்களைக் கட்டாயம் ராஜ்ய இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஐம்பத்தைந்து வயதுக்குப் பிறகு உள்ள அவர்களுடைய முதிய பருவத்தில் அவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்பு அளிப்பதற்காக இந்த வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு அரசாங்கத்தார் வேண்டிய சிரத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் சொல்லப் போகும் விஷயத்தை மற்ற நாடுகளில் செய்திருக்கிறார்கள். அதை நாமும் ஏன் செய்யக்கூடாதென்று கேட்கிறேன். அதாவது, உதாரணமாக, இப்போது நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவருகிறோம்; நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின்படி, ஒவ்வொருவரும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடிய நில அளவிற்கு வரம்பு கட்டுகிறோம்; அதே மாதிரி இந்தத் தோட்டங்களுக்கும் வரம்புகூட வேண்டுமென்று தான் நான் சொல்கிறேன். இந்தத் தோட்டங்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்கள் நமது தேசத்தைச் சேர்ந்தவையே. ஆகவே, உழைப்புக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற சிந்தாந்தப்படி, யார் இந்த நிலங்களைப் செப்பனிட்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அதைச் சொந்தமாக்கலாம். தோட்டங்கள் விஷயத்திலும் நில வுடமைக்கு ஏன் வரம்பு கட்டக்கூடாதென்று நான் கவர்ன்மென்டாரைக் கேட்கிறேன். அம்மாதிரி ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்து தோட்டங்களைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தமாக்கினால் இந்த நாட்டில் ஹரிஜன முன்னேற்றம் வேகமாக இருக்குமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

20th March 1956] [Sri P. G. Manickam]

முடிவாக நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழில் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எல்லா வசதிகளும் தொழிலாளர்களுக்கு இன்று கிடைப்பதில்லை; வைத்திய வசதிகள், படிப்பு வசதிகள் முதலியவை அவர்களுக்கு சரியானபடி கிடைப்பதில்லை. இந்த வசதிகளெல்லாம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI N. K. PALANISWAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கிருக்கும் நமது சர்க்கார் கேஷமநல சர்க்காராக இல்லை; “கோவாபரேடிவ் காமன்வெல்த் அடிப்படையாகக் கொண்ட சர்க்கார் கூட இல்லை; ஸோஷலிஷ் பாணியில் சமுதாயத்தை அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்களே, அந்த ஸோஸலிஷ் பாணி சர்க்காராகவும் இல்லை. ஸோஸலிஷ் சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தப்போவதாக அரசாங்கத்தார் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால், நாட்டில் உற்பத்தியாகக்கூடிய பொருள்களை சரி சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதற்குள்ளே கொள்கையை வகுத்திருக்கிறார்கள் என்று வைத்திருக்கின்றேன். அப்படி இருக்கும் பொழுது இந்தக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நாட்டிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கவேண்டும். **Indian Labour Gazette**-ல் சில புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன்படி, 1950-ம் வருஷத்தில் முதலாளிகளின் லாபம் 58 சத விகிதம் ஆக இருந்தது என்றால், 1954-ல் 67 சத விகிதம் ஆக உயர்ந்திருக்கிறது; அதாவது சுமார் ரூ. 560 கோடியிலிருந்து ரூ. 760 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. அந்த மாதிரி 1946-ம் வருஷத்திலிருந்து தொழிலாளர்களின் உற்பத்தி சக்தியையும், 1954-ம் வருஷத்திய தொழிலாளர்களின் உற்பத்தி சக்தியையும் ஒப்பிடுகிறபோது, 1954-ம் வருஷத்தில் உற்பத்தி சக்தி 38 சத விகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் 1936-ல் கொடுக்கப்பட்ட சம்பளம்தான் இன்றைக்கும் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. நம் ராஜ்யத்தில் முதலாளிகளுடைய லாபம் வர வர ரொம்பவும் உயர்ந்து வந்திருப்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன். பி. அண்டு சி. மில்லின், மூலதனம் ரூ. 1,68,00,000; இந்தக் கம்பெனியில் 1954-ல் மட்டும் ரூ. 16,00,000 லாபம் வந்திருக்கிறது. பழனியாண்டவர் மில்லின் மூலதனம் ரூ. 10 லட்சம், ஆனால் 1954-ல் மட்டும் அடைந்திருக்கக்கூடிய லாபம் ரூ. 8,69,000. கோயமுத்தூர் பீரீமியர் மில்லில் போட்டிருக்கும் மூலதனம் ரூ. 12½ லட்சம். ஆனால், 1954-ல் மட்டும் அடைந்திருக்கக்கூடிய லாபம் ரூ. 7½ லட்சம். திருச்செங்கோடு புலிகார் மில்லின் மூலதனம் ரூ. 4,66,000. ஆயிரத்து தொளாயிரத்து ஐம்பத்து நான்கில் அடைந்திருக்கக்கூடிய லாபம் ரூ. 3,89,000. ராதா கிருஷ்ண மில்லில் போடப்பட்ட மூலதனம் ரூ. 20 லட்சம். ஆனால் 1954-ல் அடைந்திருக்கக்கூடிய லாபம் ரூ. 14,36,000. சூடாம்பிகா மில்லில் போடப்பட்ட மூலதனம் ரூ. 9,56,000. 1954-ல் அடைந்திருக்கக்கூடிய லாபம் 7,19,000. ராமகிருஷ்ண மில்லில் போட்டிருக்கக்கூடிய மூலதனம் 8 லட்சம் ரூபாய். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து ஐம்பத்து நான்கில் அடைந்திருக்கக்கூடிய லாபம் ரூ. 7,13,000.

இம்மாதிரி ஏராளமான லாபங்களை முதலாளிகள் அடைந்துவந்தும் கூட, தொழிலாளிகளின் நிலைமை உயர்த்தப்படாமலே இருக்கிறது. முதலாளிகள் தொழிலாளிகளிடம் நியாயமாக நடந்துகொள்ளக்கூடிய முறையில் அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறது? முதலாளிகளுக்குத் தொழிலாளிகளுக்கும் நல்ல உறவு ஏற்படுவதற்கு அரசாங்கம் எந்த வகையில் உதவி செய்திருக்கிறது? அவர்கள் கேட்பது அடிப்படைச் சம்பளம், இருபத்தாறு ரூபாயிலிருந்து ரூ. 28-க்கு உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இரண்டு ரூபாய்தான் அதிகம் கேட்கிறார்கள். மைனர் இன் ஜினீரீங் இரிகேஷனில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகள் கடனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச சம்பளம் ஒரு ரூபாய், தினசரி அலவன்ஸ் ஒரு ரூபாய்; ஆக ஒரு நாளைக்கு இரண்டு ரூபாயும் வீதம் வசதியும் கொடுக்கவேண்டுமென்று சிபார்சு இருந்தாலும் ஏன் அமுல் செய்யமாட்டேன் என்று சொல்கிறார்கள்? சோஷலிச

[Sri N. K. Palaniswamy] [20th March 1956]

சமுதாயத்தை உருவாக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற சர்க்கார், நாட்டில் இருக்கும் செல்வத்தை மக்களுக்கு சரியாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்போகிறோம் என்று சொல்கிற சர்க்கார், தொழிலாளிகள் சற்று அதிகச் சம்பளம் கேட்டாலும் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். பிழைப்பதற்கு வேண்டிய மார்க்கம் வேண்டுமென்றுதான் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். முதலாளிகள் மூலதனத்தின்பேரில் லாபம் பெறுவதைப்போல, தொழிலாளிகள் தங்கள் உழைப்பிற்கு லாபத்தில் பங்கு கூட கேட்கவில்லை. சற்று அதிகச் சம்பளம் கேட்டால் அதைக் கூட கொடுக்க ஏன் மறுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறேன்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு சோனையார் தினம் என்று ஒரு தினத்தைக் கொண்டாடினார்கள். காங்கிரஸ் காரர்களும் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து கொண்டாடினோம். பத்தாயிரம் பேர்களுக்குமேல் தொழிலாளிகள் கலந்து கொண்டார்கள். பிர்லா எஸ்டேட், சாதாரண தொழிலாளிகளுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய வெள்ளைக்காரக் கம்பெனி கொடுக்க மறுத்ததினால் அங்கிருக்கக்கூடிய தொழிலாளிகள் கிளம்பினார்கள். அந்த நாளில் கலந்து கொண்டதற்காக அங்கிருக்கக்கூடிய போலீஸ் அதிகாரிகள் “ஷோ கால் நோமஸ்” கொடுத்திருக்கிறார்கள். முதலாளிகள்தான் இம்மாதிரி நோட்டீஸ் கொடுப்பது வழக்கமாக இருக்க, அதற்குப் பதிலாக போலீஸ் கொடுத்திருக்கிறது. பெண் தொழிலாளிகளை மண்டையில் அடித்து கோய்முத்துருக்குக் கொண்டு வந்தார்கள் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன். கல்லார் எஸ்டேட் விஷயத்தில் போலீஸ் தலையிட்டு அடிப்பது போன்ற நிலைமை அதிகப்படியாக இருக்கிறது. ஒரு பக்கம் சோஷலிசம் பேசிக் கொண்டு மறுபக்கம் தொழிலாளர்களை மண்டையில் அடிப்பது என்ற நிலைமை இருக்குமானால் அது சோஷலிஸ்டிக் சமுதாயம் அல்ல, “சோஷல்-ஸ்டிக்பிளஸ்” சமுதாயம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளிகளுடைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்றால், அவர்கள் அடல்டிகேஷன், சமரசம், கன்ஸிலியேஷன் வேண்டுமென்றாலோ அது மாதம் ஆகிறது. ட்ரிப்யூனலுக்குப் போனால் ஒன்றரை வருஷம் கூட ஆகிறது. அப்பெல்ஸ்ட் ட்ரிப்யூனலுக்குப் போனால் இரண்டு வருஷம் ஆகிறது. ஏதோ தொழிலாளி வேலை செய்யும்போது தொப்பியை வைத்துக்கொள்ளவில்லை, முதலாளி வரும்போது எழுந்திருக்கவில்லை என்ற அல்ல காரணங்களுக்காக தொழிலாளிகள் நீக்கப்படுகிறார்கள். தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு வேலை செய்தால் அவன் நீக்கப்படுகிறான். இப்படி சாதாரண காரணங்களுக்காக தொழிலாளிகள் நீக்கப்படுவதனால் அவர்கள் தெருவில் பிச்சைக்கொடுக்கலாக அலைய வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. சென்ற மூன்று வருஷ காலத்தில் இம்மாதிரி சம்பவங்கள் நடந்து வந்திருக்கின்றன. இவ்வளவு வருஷத்திற்கு பிறகு “அவார்டு” கொடுக்கப்பட்டாலும்கூட அதை “இம்பென்மென்ட்” பண்ணுவதற்கு உத்தரவாதம் கிடைப்பது மூன்று வருஷமாக தீர்ப்பு அமுல் செய்யப்படவில்லையென்றால், அரசாங்கம் அப்படிப்பட்ட அவார்டு நிறைவேற்றாத முதலாளிகள் பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது? ட்ரிப்யூனல் தீர்ப்பைக்கூட அமுல் நடத்தாமலிருக்கும் முதலாளிகளை ஏன் ஜெயிலில் போடுவதற்கு அரசாங்கம் முன்வரக் கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன்.

1-23
a.m.

* SRI K. P. GOPALAN : Mr. Speaker, Sir, the hon. Member Mr. Kuppaswamy has well explained the unsympathetic attitude of the managements and factory owners towards labour. Even though he belongs to the Congress Party, he has spoken very plainly about the attitude of the capitalists in this State. I agree with the statements made by him.

I wish to make one point clear. Among the various departments of the Government, the Labour Department has done some good work during this one year. Whatever may be its shortcomings, I quite appreciate the good work it has done. I know

20th March 1956] [Sri K. P. Gopalan]

so many disputes were settled by that department and so many disputes are still pending settlement by it. As far as the Labour Minister is concerned, if only he wants to settle labour disputes, I am sure he will be able to do it. As far as my knowledge goes, his timely intervention in some of the disputes settled those disputes. From this I get the idea that the Government can settle disputes if they seriously want settlement. If the Government take a very bold attitude, a very just attitude towards labour, I am sure they can settle so many disputes and even disputes in which the worst managements are involved. There is no capitalist in our State who can withstand the Government. In all just causes the workers will always support the Government. I request the Government to take a firm and stiff attitude in settling labour disputes.

The Office of the Labour Commissioner at Chepauk and the Labour Officer's Office at Kozhikode are understaffed. Nowadays there are so many labour disputes and the Labour Department has to face so many questions. Coimbatore is a very important industrial area. There is only one Labour Officer there and it will be impossible for him to cope with the situation. It has been the longstanding request of the labour unions there, whether the unions belong to the Indian National Trade Union Congress, the All-India Trade Union Congress or the Hind Mazdoor Sangh, that an Assistant Labour Officer should be appointed for the Coimbatore district. Members have pleaded that more officers and more staff should be appointed in some other districts also.

As I have not got sufficient time, I will confine myself to only a few points. I said that the Secretary to Government in the Labour Department, the Labour Commissioner and the Assistant Labour Commissioner had done some good work and I appreciated it. I want to bring some facts to the notice of the Labour Department and the Government.

Under the L.A.T. Award, the tramway workers should get Rs. 8 lakhs. The Government also should get some money from the Tramway Company. I understand now there is property worth Rs. 10 lakhs belonging to the Tramway Company. The Company is going to take away this property to Britain, a foreign country. This property or asset is a product of labour. My request to the Government is to see that this product of labour does not go to a foreign country before the workers and the Government realize what is due to them. I would even welcome the Government passing an ordinance in this matter. The Government can very well understand the plight of the 1,600 ex-tramway workers and their families. Most of the workers are unemployed and they are thrown in the streets as it were. So I request the Government to take urgent steps in this matter.

I want to bring to the notice of the Government that so many estates in South Malabar have declared lock-outs. When the workers ask for the payment of minimum wages, so many of the

[Sri K. P. Gopalan] [20th March 1956]

1-30
p.m.

estate owners come forward with the plea that there is economic crisis in their estates. To some extent even the Government and the Collector of Malabar believed it. We the people of the locality know very well whether an estate is in a position to pay the minimum wage or not. After knowing the position only, the workers asked for the payment of the minimum wages. But the estates declared lock-outs. Some of the closed estates have re-opened now. They want to bring in new workers to their estates, and here arises the trouble. In order to help the managements, the Police Force comes. The workers are arrested, molested, and tortured in Perintalamanna and other places. In Anakaranam estate in South Malabar, one estate Manager with his unlicensed gun attempted to shoot the workers.

MR. SPEAKER: Is the hon. Member likely to take more time?

* SRI K. P. GOPALAN: I want ten more minutes, Sir.

MR. SPEAKER: If the House agrees to sit for some more minutes, I have no objection.

SRI K. RAJARAM: Sir, the hon. Member may be allowed to finish his speech to-day so that the Hon. Minister may reply day after to-morrow.

MR. SPEAKER: Sri K. P. Gopalan will continue his speech.

* SRI K. P. GOPALAN: Sir, I want to place my view regarding Labour Department before the Government. The Labour Department and the Government should tackle the problem of human approach to the labour problems. If the Labour Department takes timely action, further disputes can be easily avoided, Sir, the workers are ready to come to an honourable settlement with the owners. We are ready to help the Government to come to a settlement with the estate managements in South Malabar.

The working classes are willing and ready to help the Government in carrying out the Second Five-Year Plan. I want to make it clear to the Government that for the last four or five years the workers had produced more goods worth Rs. 200 crores. Thus they have increased the wealth of the Nation. Even though these workers are responsible for the increased national wealth to the extent of forty per cent and more production, still they are receiving the same wages and nothing more. They are getting their wages on the 1939 level. With the present day rise in prices, these wages are found to be quite insufficient. Therefore, it is the duty of the Government to see that the just demands of the working classes are conceded to implement successfully the Second Five-Year Plan. I am sure the Government will institute enquiries into the conditions of estate workers. Even after Independence, the condition of the estate workers is very miserable. I went to Arthala estate in Ernad taluk, and there it was reported

20th March 1956] [Sri K. P. Gopalan]

to me that there was a shop on the top of the hill, and that anybody slipping from that top of the hill was likely to meet with his death. In that shop, the children of the poor workers are put into a *creche*. The mothers used to leave their children there after tying them to the pillar of the shop with rope and in the evening they took them home. That is the miserable condition of the poor estate workers' children in estates. The Munderi estate is owned by the Indian planters. Nobody is permitted to enter into the estate including T.U. workers. The Government should acquire plots in the estates for T.U. offices and for the workers. The Munderi estate owner has constructed a road. Nobody is allowed to use that road. No worker or no one from the Congress party or any other party is allowed to use that road. No member of the INTUC is allowed to go on that road. That is the condition in Munderi estate. If the Government are in favour of establishing the socialist pattern, and if the Government are seriously considering the establishment of the socialist pattern, why not the Government increase the wages of workers by 25 per cent? Even Sri Vasavada of the INTUC has pleaded for the increase of wages of workers by 25 per cent. Why do the Government declare that they are for socialism and that they are for bettering the condition of the working classes? Why do they say that they have decided to increase the wages of the working classes. The Government should see that the wages are increased so as to inspire confidence in the workers to implement effectively the Second Five-Year Plan.

Regarding the legislation on beedi industry and legislation regarding hotel workers, the Government should declare on what date they will bring forward their Bills. I am not giving any ultimatum to Government. I never wanted to give any ultimatum to Government. I am not a person to give any ultimatum. But I want to say that before the next elections, some legislation should be brought forward for bettering the conditions of the workers. I request the Government to bring forward that legislation expeditiously. This Government should make the workers feel that they have done something for bettering the condition of workers.

As regards bonus, Sir, for 1952-53 a bonus of 6½ to 8½ has been given to the workers of estate owners. Bonus for 1954 is based on the same principle as bonus for the previous year. For 1955, a bonus of 9 per cent is given. Why is only 9 per cent bonus given? Even the Secretary of the Labour Department agreed that the management can easily give 10 per cent. Even this the management is not prepared to give. I never want to criticise the Government unnecessarily. But I want to ask the Government, for how long are the workers to wait. For how many years are the workers to wait for getting their bonus? The Government should institute enquiries in the matter. Why not the Government call a conference of the UPASI and other estate owners and say, 'This is the view of the Government' and ask them to agree to arbitration? I think the Government are only

[Sri K. P. Gopalan]

[20th March 1956]

adopting dilatory tactics. This delay on the part of the Government only goes to the benefit of the plantation owners, who are mostly Europeans. The people who are workers do not get any benefit. This delay will never help the poor working classes in this country.

1-40
p.m. Coming to Cinchona plantations, I wish to make one point. The total area under these plantations is about 12,000 acres. During 1948, there were about 7,000 workers employed in these plantations. But, there are only 1,500 workers now employed. I want to know, what has happened to other workers? Have they been given any other employment by the Government? My suggestion to the Government is that coffee and tea may be grown in this area and this will provide work for all those who have been thrown out of employment.

Then, Sir, I wish to say a word about Municipal workers. The Congress Party always speaks about the uplift of Harijans. Mahatma Gandhi also spoke about the same. We also agree with that. But may I ask, whether the Congress Government have considered the condition of thousands of municipal workers who mostly belong to the Harijan community? What is their present state now? It is really shameful for the Government that Harijan workers employed in Municipalities or Panchayat Boards get so low a salary as Rs. 8 they are getting now. Still they are talking of bringing about a Socialist society in this country. Even at the meetings of the Minimum Wages Fixation Board, the Labour Commissioner, the Capitalists and all agree that Government should take immediate steps to see that the conditions of municipal workers are improved immediately and their salary increased. But it is the case when such questions come before the Government for taking necessary action, the Government say that municipal workers can wait for some time more. I want to inform the Government that the workers of our country are very humble and that they are also very disciplined workers. I hope that the minimum wages of the workers serving in municipalities, panchayat boards, etc., will be refixed according to the provisions of the Minimum Wages Act.

I have to say a word also, in the above connexion, about black-legs. It is these people who stand in the way of the progress of the working class movement in this country. These black-legs are employed when a strike is on in a factory. But as soon as the strike is over, the management of that factory have no business to keep these black-legs in employment further. The services of these people will have to be dispensed with the moment the strike is over. The Government also should see that this is done.

Sir, I welcome the Employees State Insurance Scheme introduced by the Government. Recently when the Government started giving B.C.G. vaccination in Malabar, it was found that in Kozhikode town 76 per cent of the people were suffering from T.B. symptom. We regret very much that the Employees State Insurance Scheme has not been introduced in Kozhikode, Feroke,

20th March 1956] [Sri K. P. Gopalan]

Cannanore and other places in Malabar district. With regard to the working of the State Insurance Scheme, I wish to mention one or two points. The contribution taken from the workers must be reduced by at least 25 per cent. The sick claim money is given only after nine months. Workers who are sick for two days do not get any benefit as a result of this scheme. On the one side the workers appreciate the introduction of this scheme. But, at the same time, they want that many of the defects found in the working of the scheme require to be removed at an early date. When this scheme was being considered by the Central Government there was a proposal that managements of factories must contribute three or four times the amount contributed by the workers towards their Provident Fund. But at present the contribution made by the management is very little. It is only with the help of the provident fund that workers will be able to carry on during their old age after serving for 30 or 40 and in some cases even 50 years. I hope the Government look into this question of provision of adequate provident fund for workers also.

MR. SPEAKER: The hon. Member has already taken more than ten minutes. His time is over.

* SRI K. P. GOPALAN: I wish to refer to one more matter, and that is with regard to Pappiniseri Mills. I know the Government have done some good work in re-opening the mills. The Hon. Minister for Labour has taken a very sympathetic attitude in this matter towards the workers. But still the management have not taken back all the workers. In this connexion I want to tell the Hon. Minister that capitalists in this country are not as good as the Hon. Minister or as the Government think. Further in that factory, there were 36 accidents due to the fact that the speed of the working of the machines has been accelerated. The workload of the workers has considerably been increased. I know the Hon. Minister is taking very great pains to set right things. The capitalists will neither support the workers nor this Government. Their main idea is only to earn more and more profits. They are for sucking the blood of the workers and earning profit at any cost. I request the Hon. Minister to see that the ex-workers of the factory are reinstated in service. The matter relating to grant of bonus to handloom workers in Cannanore was referred to the Industrial Tribunal and subsequently to the Appellate Tribunal. Though the managements have earned a lot, they are refusing to give any bonus to the workers. They are flouting the awards given in this connexion. I do not say that capitalists should be put in jail for flouting the laws. I only want that they should be made to implement the provisions of the awards given by Industrial Tribunals. I want the Hon. Minister to take immediate steps under Land Revenue Recovery Act to see that the workers get the bonus amounts due to them.

MR. SPEAKER: I think, if the hon. Member wants to refer to all the items contained in the notes he is having, it will take another half an hour at least.

[20th March 1956]

SRI K. P. GOPALAN : Sir, I agree with the suggestions made by hon. Members regarding the housing scheme. I appreciate all the suggestions made. With regard to starting cultural activities for the workers, I want to make certain suggestions. The Government should start, clubs, reading rooms, night schools, etc., for the workers at Government's cost. I know the Hon. Minister approaches these things in a constructive manner. I hope, he will carry out the schemes. I do not know whether it is due to the policy of the Government or it is due to the fact that the Hon. Minister does not want to adopt a bold line of action, many things for the welfare of the workers are not being done. In order to fulfil the targets laid down in the Second Five-Year Plan, it is absolutely necessary that attention is paid to the welfare of the workers. In Kozhikode town, the coir workers work for 12 hours and get as low a wage as three annas. Even in the coir factories managed by the Europeans, no amenities for the workers like crèches for the children of the workers, etc., are provided in Kozhikode. Of course, there are many Labour Inspectors who are doing their duties very correctly and who are trying their best to set right things. But there are certain Labour Officers who do not support the cause of the workers, when it comes to a question of retrenchment. There is one Tyre Company owned by Europeans in Madras called India Tyre Company. Twelve workers in that company were retrenched. The Labour Officer, Saidapet, gave written permission to management to retrench 12 workers. As far as the Dindigal Match Factory is concerned, I can state straightaway that out of 270 workers 91 workers were retrenched and I understand that the Labour Officer gave his moral support to the factory owner in this matter. What does this mean? Of course, we are not against Labour Officers as such. If there is no work in the factory, the owner can reduce the number of working days; but the Labour Officers should not act in such a way that the owners have their own way and do things against the interest of the workers. Of course, there are some officers who do their duties properly. But if there are Labour Officers as in Saidapet and Madurai how can workers have confidence in them? The Labour Officer of Saidapet should be dismissed straightaway for sending the alleged letters for retrenchment.

There seems to be an impression in the minds of the Ministers that the labourers are undisciplined and they would not hear their words. This is baseless. The workers respect the Hon. Ministers and respect the Labour Department also. But what the workers want is that they must be paid a fair living wage and they should be allowed to live as human beings, as decent people in the society. They must be allowed all the facilities for a decent life in this country.

MR. SPEAKER : The hon. Member has taken too much time.

1-50
P.m.

20th March 1956]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I move—

“ That the further stages of the Demand XXIII—Labour including Factories—for Rs. 32,50,600 be taken up on the 22nd March 1956 after question time.”

The motion was put and carried.

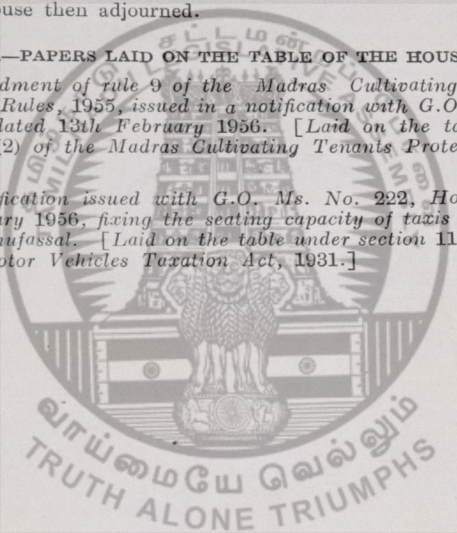
MR. SPEAKER : There will be no further discussion on the 22nd; there will be only the reply of the Hon. Minister, after question time. The House now stands adjourned to to-morrow 9 a.m.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. *Amendment of rule 9 of the Madras Cultivating Tenants Protection Rules, 1955, issued in a notification with G.O. No. 660, Revenue, dated 13th February 1956. [Laid on the table under section 7 (2) of the Madras Cultivating Tenants Protection Act, 1955.]*

2. *Notification issued with G.O. Ms. No. 222, Home, dated 20th January 1956, fixing the seating capacity of taxis in Madras City and mufassal. [Laid on the table under section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931.]*

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS